

புத்தெழில்

திரைகள் வெளியீடு

①

புரட்சி 88

ஆசிரியர்: மு. திருஞானசேகரம்

உள்ளே ...

- ★ தெல்லியூர் செ. நடராஜன்
- ★ சொக்கன்
- ★ க. சச்சிதானந்தம்
- ★ கோகிலா மகேந்திரன்
- ★ அன்புமணி
- ★ வரதர்
- ★ எஸ். இராஜன்
- ★ தமிழ்த் தொழிலாளி

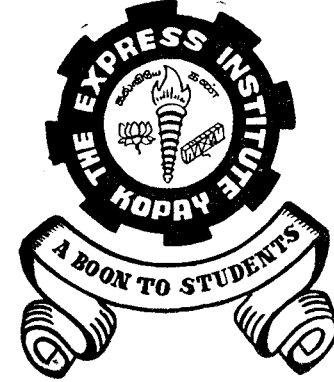
மற்றும் பலரின் படைப்புகள்

புதுவை தமிழ்ச் சங்கம்

விலை ரூபா. 7-00

புத்தெழில்
சிறப்பாக வெளிவர
வாழ்த்துகிறோம்

ஆண்டு 4 முதல்
A/L வகுப்புவரை
தரமான கல்வியுட்டும்
தன்னிகரற்ற நிறுவனம்

○ “சாயி ரெலி ரேப்” ○

அச்சுவேலி

பாடல்பதிவிலும் வீடியோ படப்பிடிப்பிலும்
தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதும்

மற்றும்

அன்பளிப்பு செய்வதற்கு தேவையான

அன்பளிப்புப் பொருட்களும்

கேக் தயாரிப்புக்குத் தேவையான பொருட்களை

மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும்

பெற்றுக்கொள்வதற்கும்

மற்றும்

மங்கள் நிசுழ்ச்சிகளை சிறப்பிக்கும்

மணப்பந்தல்களை அமைத்துக் கொள்வதற்கும்

நாடவேண்டிய இடம்

“சாயி ரெலி ரேப்”

பஸ்நிலையம் முன்பாக

அச்சுவேலி

இந்த இதழில்

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காவியம் ஒன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்குப் பிதிய உயிர் தருவோனாகிறான்” எனத் தன் உள்ளக் கிடக்கையைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு ஆலோசனையாகவும் அறிவுரையாகவும் வெளியிட்டதுடன் நிற்காமல், தானே வழிகாட்டியாகவும் விளங்கிய தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் தந்தை மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் மாதமாகிய இம் மாதத்தில் “புத்தெழில்” தோன்றுவது பொருத்தமானதென நினைக்கின்றோம்.

பாரதியாரின் கவித்துவத்தை முதன் முதலில் இனங்கண்ட தமிழறிஞர், ‘யாழ்நூல்’ தந்த விபுலானந்தர் பிறந்த மட்டக் களப்பிலே பண்டைத் தமிழ்ச் சொற்கள் இன்றும் மக்களின் நாவிலும் பாவிலும் நடமாடி வருவதை ஆதாரத்துடன் கூறுகின்றார். எழுத்தாளரும் கழுவாஞ்சிக்குடி உதவி அரசாங்க அதிபருமாகிய “அன்புமணி”, பல்வேறு புனைபெயர்களுள் மறைந்து நின்று, கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுத்துப்பணி புரிந்துவரும் தெல்லியூர் செ. நடராஜா அவர்கள் தனது எழுத்துலக அனுபவங்களைச் “சொல்லேருழவர்” மூலம் விபரிக்கின்றார்.

ஈழத்தின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவரான பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்; சிந்தனை வளமும் புலமையும் மிக்கவர். “காத்திருந்தார்”, என்பது கவிதையிலே அவர் சொல்லும் கதை.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், நாவல் போன்ற பல துறைகளிலே தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டிவரும் “சொக்கன்” தரும் சிறுகதை “கனவுகள் கலையட்டும்” ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களுட் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர். “கோகிலா ‘மகேந்திரன்’” கடந்த சில ஆண்டுகளாக யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் சூழலைப் பின்னணியாக்கி “நம்பிக்கைச் சிறகுள்ள பூச்சிகள்” என்ற சிறுகதையை எழுதியுள்ளார். காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு சஞ்

சிகைகளை நடத்திப் புதுமைகள் செய்த “வரதர்” பல ஆண்டு களுக்கு முன்னர் எழுதிய “வெறி”யை இக்கால வாசகர்களுக்கு காக மீண்டும் வெளியிடுகின்றோம்.

புதிய எழுத்தாளர்களுக்கும் “புத்தெழில் களமமைக்க முன் வந்துள்ளது. இந்த இதழில் “பைத்தியங்கள் வாழட்டும்” கதையை எழுதிய “எஸ். எஸ். எஸ். ராஜா” யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகச் சித்த வைத்தியத் துறையைச் சேர்ந்தவர். இக் கால இளைஞர்களுடைய உணர்வோட்டத்தின் திசையை இக் கதையிற் காணலாம். இவை அனைத்தையும் பற்றிய உங்கள் கருத்துக்களை எங்களுக்கு எழுதுங்கள்,

- ஆசிரியர் -

தேவி அரிசி ஆலை

Thevi Rice Mills

T. V. R அரிசி மாவு

T. V. R. நாட்டரிசி, தீட்டல் பச்சை

சேரல் விற்பனையாளரும், விநியோகஸ்தரும்

புதிய விநியோகம்

நவீன முறையில் ஸ்ரீம் போயிலத்தில்

தயாரிக்கப்பட்ட

முத்தரிசி

தேவி கிறைண்டிங் மில்

சகலவிதமான தானிய வகைகளும் அரைத்துக் கொடுக்கப்படும்

குறை இருந்தால் எம்மிடம் கூறுங்கள்

நிறை இருந்தால் பிறரிடம் கூறுங்கள்

புத்தெழில்

என்னை நன்றாய் இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாய்த் தமிழ் செய்புமாரே — திருமூலர்.

எழில்: 1

புரட்டாதி: 1988

துளிர்: 1

புத்துலகம் காண்போம்

புது வாழ்வு காணத் துடிக்கும் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களின் பொற்கரங்களிலே “புத்தெழில்” இதழைத் தவழ விடுவதிற் பெருமகழ்வடைகின்றோம்.

மொழியாற் பெயரும் புகழும் பெற்ற பழம் பெரும் இனங்களுட் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த இனம் தமிழ் இனம். மொழியே தமிழினத்தின் விழி; அதுவே வாழ்க்கையின் வழி.

தமிழ் மட்டும் தெரிந்தவனுக்கு அணுவைப் பிளக்கும் நுணுக்கம் தெரியாமலிருக்கலாம்; விண்ணிற் பறந்து வேற்றுக் கிரகங்களிற் கால் பதிக்கும் விந்தை தெரியாமலிருக்கலாம்.

ஆனால், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ அவனால் முடியும். தமிழின் உயிரிலக்கியங்களும் சமய, தத்துவப் பனுவல்களும் அத்தகைய வாழ்க்கைக்கு அடிகோலும் சால்பின. அவை அன்பின் பிறப்பிடம்; அறத்தின் நிலைக்களம்; வீரத்தின் விளைநிலம்; ஈரத்தின் ஊற்றுக்கன்; பக்தியின் வதிவிடம்; தியாகத்தின் உறைவிடம்.

அவை உணர்ச்சிக் களஞ்சியங்கள் மட்டுமல்ல; உண்மையின் ஒளி விளக்குகளுமாகும்.

காலத்தின் கோலத்தினால், சொந்த நாட்டானால் ஒதுக்கப் பட்டு, வந்த நாட்டானால் வஞ்சிக்கப்பட்டு, தமக்குள் தாமே முரண்பட்டு, தாழ்வுற்றுப் பகைமை மிஞ்சி விடுதலை தவறிக் கெட்டுத் தடுமாறி நிற்கும் ஈழத் தமிழினம் மீண்டும் எழுச்சியும் ஏற்றமும் எழிலும் புகழும் பெறவேண்டுமெனில் இலக்கியத்திற் காணப்படும் இவ்வுயர் பண்புகளெல்லாம் அவர்களின் ஊனோடும் உயிரோடும், உதிரத்தோடும், உணர்வோடும் கலந்து செறிந்து துலங்க வேண்டும்.

நல்வாழ்வின் வித்துக்களாகிய அம் முத்துக்களை இனிய தமிழில், இலகு நடையில், புதிய வடிவில் தரும் புனிதப் பணியே. “புத்தெழில்” மேற்கொண்டுள்ள புதுமைப் பணியாகும். இப் பணியில் எம்முடன் இணைந்து புத்துலகை நோக்கிப் புறப்படுமாறு அனைத்துத் தமிழ் மக்களையும் அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

புத்தெழில் புகழ் பரப்ப
வாழ்த்துகின்றோம்

குகன்
இன்ஸ்ரிரியூட்

அச்சுவேலி

கிளை

இடைக்காடு

A / L. கலை, வர்த்தக விஞ்ஞான
வகுப்புகளுக்கும்

O / L வகுப்புகளுக்கும் சிறந்த
நிறுவனம்

மகாகவி பாரதி காலம் தந்த கவிஞர்,
மக்கள் கவிஞர், கவிதை உலகின்
விடிவெள்ளி. கற்றோர் மட்டுமன்றி
பாமரரும் படித்தணரும் விதத்தில்
மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கிய முதற்
கவிஞர் - செப்ரெம்பர் மாதத்தில்
முதன் முதலாக வெளிவரும் 'புத்
தெழில்' பாரதியாரின் "தமிழ்மொழி
வாழ்த்தை" வெளியிடுவதில் மகிழ்
வடைகிறது.

தமிழ்மொழி வாழ்த்து

- 1) வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ் மொழி
வாழிய வாழியவே!
- 2) வான மளந்தனைத்தும் அளந்திடும்
வான்மொழி வாழியவே!
- 3) ஏழ்கடல் வைப்பினுந் தன் மணம் வீசி
இசை கொண்டு வாழியவே!
- 4) எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
என்றென்றும் வாழியவே!
- 5) சூழ் கலி நீங்கத் தமிழ்மொழி ஓங்கத்
துலங்குக வையகமே!
- 6) தொல்லை வினைதரு தொல்லையகன்று
சுடர்க் தமிழ் நாடே!
- 7) வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழ்க தமிழ்மொழியே!
- 8) வானம் அறிந்த தனத்தும் அறிந்து
வளர்மொழி வாழியவே!

- பாரதியார் -

விமர்சனம்

புத்தெழிலில் இடம் பெறும் ஆக்கங்கள் பற்றியும்
புத்தெழில் பற்றியும் வாசகர்களிடமிருந்து விமர்சனம்
எதிர்பார்க்கின்றோம்.

சிறந்த முதல் மூன்று விமர்சனங்களுக்கும்

1-வது 1 வருட சந்தா 2-வது அரை வருட சந்தா

3-வது 3 மாத சந்தா

சந்தாவாக இதழ்கள் இலவசம்

ஏனையவற்றுள் தரமானவை பிரசுரிக்கப்படும்

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

மு. திருஞானசேகரம்

ஆசிரியர் புத்தெழில்

அறிவொளி வீதி

புத்தூர்

விரைவில் வெளிவருகிறது.

செந்தமிழ் வளர்த்த

செம்மல்கள்

ஆசிரியர்

பல்கலைப் புலவர் க. சி. குலரத்தினம்

“சென்ற நூற்றாண்டில் எங்கள் நாட்டில்
வாழ்ந்த பெரியார்கள் பலர் எந்த அரசியல்
போக்கிலும் ஈடுபடாது தங்கள் தாய்மொழியாக
தமிழ் பலவகையாலும் வியாபகமுற்று நின்று
நிலவ வேண்டும் என்று அரும்பாடுபட்டார்கள்.
அவர்கள் வரலாற்றைச் செய்யும் நூலே செந்
தமிழ் வளர்த்த செம்மல்கள்.

வெளியிடுபவர்கள்

சுடரொளி வெளியீட்டுக்கழகம்

யாழ்ப்பாணம்

எழுத்துலக வாழ்க்கை

சொல்லேருழவர்

நிலத்தைப் பண்படுத்தி,
உரமிட்டு, விதை விதைத்து,
வளைந்தபின் அறுவடை செய்து
மக்களுக்கு உணவளித்து வாழ்
பவர் உழவர். “உழுதுண்டு வாழ்
வாரே வாழ்வார்” என்ற வள்
ளுவப் பெருந்தகையின் கூற்று
எக்காலத்துக்கும் பொருந்தும்
சாற்புடையது.

உண்டி வழங்கும் சக்தி படை
த்த உழவர்களை மட்டுமன்றி வேறு
இருவகை உழவர்களையும் பற்றி
வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். “வில்
லேர் உழவர்” - ஒரு வகை;
“சொல்லேர் உழவர்” - இன்
றொரு வகை.

வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி,
‘வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ’
இலக்கணம் வகு

த்த திருவள்ளு
வர், அன்றைய
கால அரசியலில்

அரசனுக்கு அவசியப்பட்டதைத்
தெரிந்து கூறுகையில் “மாண்பு
பகை” பற்றித் தெருட்டியவி
டத்து ஆண்டுள்ள அழகிய சொற்
ருடர் “சொல்லேர் உழவர்”
என்பது.

“பலமும் வீரமும் பொருந்
திய வில்லாளியின் பகைமையை
ந் கொண்டாலும் சொல்லை
ஏராக உடைய உழவரோடு பகை

கொள்ளாதொழிக” என்று பூமன்
னருக்கு அன்று எழுத்துலக மன்
னன் தெருட்டியுள்ளான்.

“சொல்லேர் உழவர்”
என்ன, மாபெரும் சக்தி படைத்
தவர்களா? அவர்களால் என்ன
செய்ய முடியும்? - இப்படிக்கேட்
பவர் இவ்வுலகில் நல்வாழ்வு,
வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்
ததில்லை. இப்படிக்கேட்சு முனைந்
தவர் தம்முனைபே முறிந்து
முடிந்தும் விட்டனர் இருப்போ
ரும் தம் முடிவைத் தாமே தேடி
யும் விட்டனர். முடிசுடியவர்
முதல் மண்ணை ஆண்டவர் யாவ
ரும் அந்தச் சொல்லேர் உழவரு
டன் தாக்குப் பிடித்து வாழ
வில்லை. அவர்கள் அழிந்தது மட்
டுமன்று. அவர்களைப் பற்றிய
சரித்திரக் குறி
ப்புகளிலும்இச்
சொல்லேருழ
வர் திறனையே

காணக் கூடியதாகவுமுள்ளது.

சொல்லேருழவர் சக்திக்கு
ஈடாக இன்றுள்ள எந்தச் சக்தி
யையும் ஒப்பிட்டுக் கூற முடியாது
அணுச்சக்தி கூட அதற்கீடாக
முடியாது.

“செல்லேர் உழவர்” நுணுக்
கமான கவலைகளையெல்லாம் எழு
த்திலே வடிப்பர். மென்மையான

இசைகளை எழுப்பிக் கவிதைகளைப் பாடுவர் உலகத்தின் அடித்தளத்தையே அசைத்து - சமுதாயத்தையே உருமாற்றி சமூகத்துறையில், அரசியல் துறையில், பொருளாதாரத் துறையில், எந்திரத்துறையில், மின் துறையில் இன்னும் எல்லாத் துறைகளிலும் அதளபாதாநாத்துள் வீழ்ந்து கிடக்கும் உலகைத் தட்டியெழுப்பி, தமது எழுத்தின் சக்தியால் மகோன்னத நிலைக்கு கொண்டுவருதற்கு இந்தச் சொல்லேருமவரான முடியும். உலக வரலாற்றிலே இந்தச் சொல்லேருமவர் சக்தியைப் பரக்கக் காணலாகும்.

“சொல்லேர் உழவர் பகை” வில்லேர் உழவர் பகையிலும் பார்க்கப் பயங்கரமானது ஆக்கவும் அழிக்கவும் சொல்லேர் உழவர் தம் எழுத்தை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி வெற்றி கொண்ட வரலாறுகள் அற்புதமானவை.

“வில்லேர் உழவர் பகைகொளிலும் கொள்ளற்கு சொல்லேர் உழவர் படை”

என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறிய எண்ணூற்றெழுபத்திரண்டாம் (872) குறள் எழுத்தையாளும் சொல்லேர் உழவரின் வலிமையைத் தெருட்டியுள்ளமை அன்றைக்கு மட்டுமல்ல - இரண்டாயிரத்திற்கு மேற்பட நவவி இன்றைக்கு மட்டுமல்ல - நாளைக்கும் அது சாலவே பொருந்தும் என்பது வெள்ளிமையாகும்.

அன்று - 1933ல் தமிழ்மொழிப் பாடத்தில், எந்தமிழாசான்

பண்டிதமணி இளமுருகனார் இத்திருக்குறளை எடுத்து விளக்கிய பேரது மாணவப்பருவத்திருந்த எமக்கு “எழுத்துக்குரிய வலிமை இத்துணையா?” என்னும் வியப்பையேதான் தோற்றுவித்தது. சொல்லுக்குரிய வலிமை இத்துணையா? என் நெஞ்சில் உரமேற்றியது. ஆசிரியமணியின் வழிகாட்டலுடன் அன்று ஆரம்பித்த எழுத்து - எழுதுகோல் இன்றுந்தான் எழுதுகின்றது. ஓயலில்லை. எத்தனையோ இரும்புத் திரைகளைக்கூட ஒப்பிட்டு எதிர்த்து நிற்க, புதுப்புது வழிகளையும் கண்டறியவேண்டியும் வந்தது எழுத்துலகிலே அன்றுமுதல் எத்தனையோ நண்பர்களையும் பகைவர்களையும் அழிப்பவர்களையும் ஆக்க உதவுபவர்களையும் சந்தித்துள்ளது சொந்த ஆக்கங்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர்களையும் பிற இடங்களில் ‘எழுத்துக்கொள்ளை’ அடித்தவர்களையும் சந்தித்துள்ளது. எனது ஆக்கங்களை அதே பத்திரிகைகளில் தம் சொந்தப் பெயர்களில் பலமாதங்கள், ஆண்டுகள் கழித்து பிரசுரித்தவர்களுக்கும் பத்திரிகையாளர்களையும் கூட இவங்கண்டு தெருட்டியுமுள்ளது. 1949ல் எம்மால் ஒரு பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு விடயத்தை நூற்றாண்டு மலரொன்று முப்பதாண்டுகள் கழித்து அப்படியே பிரசுரித்தது மட்டுமல்லாது அதனை எழுதியவர் ஒரு பிரபல ஆக்கத்தார் என்றும் காட்டியுள்ளதையும் மறக்க முடியவில்லை. இன்று எழுத்துலகில் பிரகாசிகும் நட்சத்திரங்கள் படியேறக்

கைகொடுத்துமுள்ளது. தாக்கியவர் னுக்கு - அப்படிப்பட்டேறியவர்கள் தாம்மேலேறிய ஏணியை உதைத்துத்தள்ளியதையும் கண்டிருக்கின்றது. ஆசிரியர், சமுதாயத்தோர், சமூகத்தொண்டர், அரசியலார், எழுத்துத்துறையினர், இந்நாட்டினர், பன்னாட்டினர் இப்படியாக பலரோடும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. தொடர்புகள் நன்முறையிலும் இருந்தன - வன்முறையிலும் அமைந்தன. சேர்ந்துமுள்ளன - பிரிந்துமுள்ளன. பண்போடு பிரிந்தோருமுள்ளர் - பண்பற்றுப் பிரிந்தோருமுள்ளர் - நன்றியுடன் பிரிந்தோருமுள்ளர் - நன்றி கெட்டலைந்தோருமுள்ளர்.

1933ல் ஆசிரியமணிக்கு அளித்த வாக்குறுதி - அன்றே எம் அன்னைக்கு அளித்த வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்படுவதற்காக, அரசாங்க தில் வகித்த உயர்பதவியைக்கூட துச்சமென தூக்கியேறிய ஒரு காலத்தில் வைத்தது. இதற்கு உடந்தையாக இருந்து ஆக்கமளித்தவர்கள் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி அதிபராக இருந்து சமீப காலத்தில் காலஞ்சென்ற திரு முத்துவேற்பிள்ளை, யூனியன் கல்லூரியின் எங்கள் அதிபராக இருந்தவரும் தெல்லி யூர் வாசியும் சமீபத்தில் காலமானவருமான திரு. ஐ. பி. துரைரத்தினம், கட்டுடை காலஞ்சென்ற ஆசிரியப்பெருந்தகையும் உறவுமுறையில் எமக்கு சகோதரனுமாகிய திரு. சண்முகதாசன் எமது மைத்துணராக மாமன்

வழிவந்த இலக்கிய, இலக்கண வித்துவான் ஆசிரியப் பெருந்தகை திரு. அ. கார்த்திகேச எமது பெரியதாயார் மகனும் ஆசிரியரும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்கையெய்தியவருமான திரு. சங்கரப்பிள்ளை கந்தையா எமது சிறியதாய்மார் திருமதி பரிமளம் வேலுப்பிள்ளை, திருமதி பொன்னம்மா தம்பு (இருவரும் ஆசிரியர்கள்), எமது வகுப்பாசிரியராக இருந்து காலஞ்சென்ற திரு. அருமைநாயகம், வறுத்தலை விளான் ஆசிரியர் திரு சீவரத்தினம், அவர் மூலம் செய்தியறிந்த எங்கள் தமிழ்முனிவர் வித்துவான் கணேசையா, ஆசிரியமணி பண்டிதர் இளமுருகனார், தங்கள் தாதா ஆகியோர் இக்காலக் கட்டத்தில் எமது தாயார் எழுதிய கடிதவாசகத்தையும் ஈண்டுக்குறித்தலவசியமாகும்; குடியிருந்த கோயில் மனங்குளிர்ந்த சம்பவம்.

“எகநிறைந்த சம்பளம் பெற்று அனுப்பியிருந்தாய் மகனே. எல்லக் கோயில்களுக்கும்கூட மனம் நிறையட்டுமென வாழ்த்தி அர்ச்சனைகள் செய்து பிரசாதம் அனுப்பியிருக்கின்றேன். என்மனம் நிறைய வேண்டில் எனக்கு 1933ல் அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்று. இதுவெறும் மட்பாண்டம். எந்தக் காலத்தும் மந்திரத்தை மறவாதே. பூவும்பொட்டும் நிறைய நான் நிறைந்து விடுவேன். மந்திரத்தை மனம்நோகாது பாதுகாத்து உன் கடமைகளைச் செய்

யப்பா” என்று எழுதியிருந்த கடிதம் சிந்திக்க வைத்தது. தொடர்ந்து நான் எழுதிய கடிதத்துக்கு கிடைத்த பதில், “பத்திராதிபராக “இருப்பேன்” என்று நீ எழுதிய கட்டுரைப்படி நடந்தால் எம் மனம் நிறையும்” என்று கிடைத்தது. எல்லோரது ஊக்கமும் ஆக்கமான பதில்களும் பத்திரிகைத் தொழிலில் புகவைத்தது.

தமிழ்த்தினசரி “தினகரன்” பத்திரிகையில் அன்று ஆசிரியராக இருந்து எழுத்துச் சஞ்சுக்கு ஊக்கமளித்த திரு தங்கராசா என்பவர் நேரடியாக எம்மைச் சந்தித்து தங்களது பத்திரிகைக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்தாரென்றாலும் அகற்கு முன்னதாக வீரகேசரி காரியாலய அழைப்பு வந்துவிட்டதை அவருக்கு தெரிவித்து அவர் மன ஒருப்பாட்டுடன் வீரகேசரியில் உதவி ஆசிரியனாக 1943 ல் சேர்ந்தோம். தொழில் நுணுக்கங்கள் பழகாதற்கு மூன்றாண்டுகள் வேண்டுமென்று எழுதும் திறன் மதிப்பீடு செய்யப்படல் வேண்டுமென்றும், மூன்றாண்டு காலம் “பயிற்சிக் காலம்” என்று ஆரம்பத்தில் கூறியவர்கள் மூன்றாவது வாரமே பத்திரிகைகளுக்கான ஒரு ஒப்பந்தத்தை நீட்டி ஒப்பமிடும்படி கோரினர். அந்த ஒப்பந்தமோ ஒரு சார்பானது - கிட்டத்தட்ட அது ஒரு அடிமைச் சாதனம் என்றுதான் கூறவேண்டும். வேறு பத்திரிகைகளுக்கு எதுவும் எழுதக் கூடாது என்பதும்

முக்கியமான நிபந்தனைகளில் ஒன்று. எழுத்து குடியிருப்புக்குக் கூட அவர்கள் தங்களது இடத்திலேயே ஏற்பாடுகளும் செய்து எமக்கு வேண்டிய இதர வசதிகளையும் அமைத்துத் தந்தனர். சுதந்திரப்பறவைக்கு பின்தொடர்ந்து கண்காணிக்க ஆட்களும் வைக்கப்பட்டனர் எமக்கு எழுதுவதற்குப் போதிய சகல வசதிகளும் இப்பத்திரிகையிலேயே அளிக்கப்பட்டதால் வேறு பத்திரிகைகளுக்கு எழுதவேண்டுமென்றும் ஆர்வமோ நோக்கோ ஏற்படவேயில்லை. ஒரே நாளில் பல புனைபெயர்களில் பல்வேறுபட்ட விடயங்களையும் தினசரியாக எழுதக் கிடைத்த வாய்ப்பை நான் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டேன். ஒவ்வொரு புனைபெயர்களை கையாளவேண்டிய நிலைமையும் அமைந்தது. தாயாரின் மனமும் நிறைந்தது. பெற்றவயிறு குளிர்ந்தமை எனக்கும் நிறைவைத்தந்து எழுத வைத்தது. எழுதியவை அதிகமாக - இரவுபுகலாக - இருந்தமையால் இடைக்காலத்தில் வெளிப்பத்திரிகைகளுக்கும் புதியபுதிய புனைபெயர்களில் விடயதானம் செய்யத்தொடங்கினேன். அக்காலக் கட்டத்தில் 1933 முதலாக இந்து சாதனம், உதயதாரகை, ஈழகேசரி போன்ற எங்கள் உள்நாட்டுப் பத்திரிகைகளில் கையாண்ட புனை பெயர்களையே பெரிதும் பயன்படுத்த நேர்ந்தது. மேலும் தினகரன் பத்திரிகை ஆசிரியர்திரு. தங்கராசாவும் எமக்குப் பல வழிகளிலும் உதவியும் ஊக்க

மும் அளித்ததுடன் எழுது விடயங்களை, பாடசாலைக் காலத்தைப் போன்று தொடர்ந்து பிரசுரித்தும் வந்தார். சமீப காலத்தில் யாழ்ப்பலக்கலைக்கழக ஆய்வுத் துறையினர் சிலர் பழைய இந்து சாதனம், வீரகேசரி, ஈழகேசரி, உதயதாரகை, தினகரன் பத்திரிகைகளை எம்மிடத்திற்கு “போட்டோஸ்ராற்” பிரதி செய்யக் கொண்டு வந்தகாலையில் அவற்றின் கண் எனது கட்டுரைகள் இருப்பதைக் கண்டு அத்தேதிகளையும் குத்தி வைத்துள்ளோம். சந்தர்ப்பம் வருங்கால் மாதிரிக்கு அத்தமிழ்நடையை எடுத்தாண்டு வாசகருடன் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்ற சிந்தையுண்டு. அவைகள் 1934 முதல் 1947 வரையிலானவைகளாகும்.

இக்காலகட்ட ஆரம்பத்தில் (அதாவது 1933ன் பின்னர்) பல்வேறுபட்ட கட்டுரைகளும் கதைகளும் கவிதைகளும் தொடர்கதைகளும் ஆய்வுரைகளும் சரித்திரவரலாறுகளும் சமயக் கட்டுரைகளுடன் ஆலய வரலாறுகளும் புராண விளக்கங்களும் மாணவப் பருவத்தில் பாடசாலையில் எம்மால் எழுதப்பட்ட ‘அறஞ்செய விரும்பு’ முதலாம் வாக்கியங்களை மகுடங்களாகக் கொண்ட மாணவ சமுதாயக்கட்டுரைகளும் சங்கநூல் கட்டுரைகளும், இன்னும் குழந்தைகளுக்கான கதைகள் கட்டுரைகள், கவிதைகள், மாதருக்கான பல்வேறு துறைப்பட்ட, விடயங்கள், திரவியந்தேடல் முதற்கொண்டு திரைப்பட விமர்சன மீறகவும் எழுதினேன். இன்னும் காய்ந்தவரீமீது கண்ட

னத்தைக் காட்டவேண்டியபோதில் காட்டியுமுள்ளோம். சிலர் மீது பச்சைப்பச்சையாக எழுதியவற்றுக்கு, பிற்காலத்தில் நாம் வேதனைப்பட்டதுமுண்டு. அந்த இடங்களில் எழுத்தின் வலிமையை அறிந்து சந்தோஷமடைந்தவிடத்தும் அத்தகைய நிலையைத்தாங்க மாட்டாத பணம் படைத்த சில “புத்திஜீவிகள்” பட்டபாடுகளை, பின் நினைந்து கவலையுமடைந்தேன். கொண்டகுறிக்கோளுக்கு வருவிழைத்து விட்டேனென்று கலங்கியதுமுண்டு. இந்த இடங்களில்தான் எம்முடைய தாயாரது அறிவுரைகள் எம் மெஞ்சைக்குத்தின்.

“தம்பி, உனக்கு நான் தேடித் தேடி நல்ல உணவைப் பாகஞ் செய்து வருகின்றேன் சத்துணவை உருசியாக, உன்னும் உனது வயிற்றுத் தேவைப்பறிந்து உனது விருப்புவெறுப்பறிந்து சமைத்துத் தருகின்றேன். அந்தவிதமாக எழுத்தும் இருக்க வேண்டும். பொழுது போக்குக்காக காசுக்காக எழுதுவது இலக்கியமும்ல்ல நீடித்து உலகில் அத்தகைய இலக்கியங்கள் நிலவப் போவதுமில்லை: நல்ல ஆக்கங்கள் தான் உலகில் நன்று நிலவும். உனது எழுத்துக்கள் எக்காலமும் சமூகத்தின் நல்வாழ்விற்கு அர்ப்பணிக்கப்படல் வேண்டும். விளம்பரத்துக்கோ, புகழுக்கோ எழுதவேண்டாம் புகழுக்காகவும் விளம்பரத்துக்காகவும் எழுதுபவர்கள், அவர்களது எழுத்துக்கள் நின்று நிலவமாட்டாவென்பதை மறக்காதே நீ சில புத்தகங்களை, பிரசுரகர்த்தாக்களுடைய பணத்துக்காகப் புனைபெ

யர்களில் எழுதிக் கொடுத்து எங்களுக்குப் பணத்தேவைக்கு அனுப்புவதாக நான் உணருகின்றேன். அவை சமுதாயத்தைக் கெடுத்து, நாம் கருதும் நற்பலன்களை அழித்தும் விடலாம் எழுத்துக்காக, உழவனாக, சமுதாயத்துக்காக நீ எழுது, என்றும் நினைவோடு வாழ்வாய் வாழ்த்தவும் படுவாய். புகழுக்காக உன்னைப் பத்திரிகையில் சேரும்படி நான் கேட்டிருக்கவில்லை. புகழைவென்று சமுதாயத்துக்கு நல்வழிகாட்டுவதற்காகத்தான் எழுத்தை ஆளும்படி எழுதினேன். வருங்காலம் வாழ்த்தவாழ்க. சமீபத்தில் உனது எழுத்தில் தொக்கி நின்ற கண்டனமொன்றைக் கண்டேன். எனக்கே அது கொடூரமாகப்பட்டது. இத்தகைய கண்டனக்கணைகளைத் தொடுக்காதே ஆண்டவனுக்கு அப்பணியை விட்டுவிடு. சரியென்று உன் மனச்சாட்சி கூறுவதைத் தயங்காது எழுது. மனச்சாட்சியைக் கொன்று விடாதே. மனிதன் மனிதனை மன்னிப்பது மட்டுமல்ல, அந்த மன்னிக்கும் பண்பு உன் இதயத்தில் என்றும் நிறைந்திருக்க வேண்டும். பத்து மாதம் சுமந்தேனென்று புத்தகங்களை எனக்கு சமர்ப்பணம் செய்வதிலும் பார்க்க மனநிறைவாக யாவரும் வாழ்த்த வாழ்க'' என்று ஒருகால் எழுதியிருந்தார். அவற்றை இன்றும் பொன்னெனப் போற்றி வாழ்கின்ற போதிலும் இடையிடை ஒரு சிலரால் கையாளப்பட்ட கொடுமைகளைச் சாட கண்டன அலைகளைத் தூக்கியெறிந்தும்விட்டேன் மாதாவின் வாக்கையும் அந்த இடங்களில் மறந்து எழுத்தின் வேகத்தைக் காட்டி

யும் விட்டேன். எழுத்து மட்டுமல்ல, பேச்சிலும் கூட சில தருணங்களில் என்நிலைமறந்து கன்னமும் பதிலளித்துமுள்ளேன் இவற்றை நீனைக்குங்கால் கவலையடைவதுமுண்டு. இத்தகைய எழுத்துக்களை இலக்கியத்தோடு சேர்ப்பதற்கு எம்மனம் இடந்தரவில்லை. சிலசந்தர்ப்பங்களில் இவ்வித எழுத்துக்களை - கண்டணங்களைத் தொடுக்க வேண்டிய நிலைமைகள் எமக்கு ஏற்பட்டுள்ளன. அத்தகைய நிகழ்வுகளை இப்பொழுது கூடியவரை கட்டுப்படுத்தியும்வருகின்றேன்.

இன்றைய சமுதாயத்தில் சொல்லோர் உழவர், மழைநீர் வாய்க்கால் வழியாடிக் கேணிகுளங்களை நிரப்புவது போன்று நிரம்பி வழிகின்றனர், ஆக்கம் தேக்கமடைந்துள்ளதா? ஆக்கம் விரிந்து தொடர்கின்றதா? சிந்திக்கவேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். மொழி வளர்கின்றதா? தேக்கமடைந்துள்ளதா? சொல்லேருழவர் வாழ்கின்றனரா? அவர்தம் வாழ்வுக்கு நிதியம் கிடைக்கின்றதா? பொழுதுபோக்குக்கு உழுவர்கள் அதிகமா? அல்லது வாழும் படைப்புக்களை ஆளும் உழவர்கள் அதிகமா? பணம் அவசியம். ஆனால் பணத்தால் மட்டும் உயர்வு கிட்டாது பணமும் வேண்டும். பண்பும் வேண்டும், எங்கள் சமுதாய உயர்வுக்காகச் சொல்லேருழவர்தம் எழுத்தின் சக்தியைப் பயன்படுத்தல் வேண்டும் அதற்கான உறுதியை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் சமுதாயத்திலே புரையோடிக் கிடக்கும் மூடப்பழக்க வழக்கங்கள், வேற்றுமைகள் தகர்

க்கப்படல் வேண்டும் அப்படியான தகர்ப்புக்காலங்களிற்கூட எமது பண்பு கெடப்படாது. பண்பை மறந்துவிடாது கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

“இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் விடயத்தில் ஒரு விடயத்தை மட்டும் கூறிவிட்டு இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றேன். இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடம் அறிவும் சிறந்த சுல்வியும் திறமையும் ஆற்றலும் உழைப்பும் வேண்டிய மட்டும் இருக்கின்றன. ஆனால் ஒன்று மட்டும் இல்லை. அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையில்லை. சுழநாட்டுத் தமிழர்கள் மட்டும் தங்களுக்குள் இருக்கும் வேற்றுமைகளை மறந்து ஒற்றுமையுடன் நின்று... என ஒருவர் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ள வசனங்கள் நெஞ்சைச் சுட்டெரிக்கின்றன. ஒவ்வொரு தமிழனும் சிந்திக்கவேண்டியவை. அயல்நாட்டுச் சொல்லேருழவன் உண்மை மதிப்பீடு இது. இந்த இடத்தில், இனத்தை அழிக்கும் நாசகாலிகளுக்கு இனத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கும் கோடாரிகளும் இன்று துணைபோவதை நினைக்கும்பொழுது நெருப்பிலே நிற்பதுபோல நினைவோடு கின்றது சுயகௌரவத்துக்காக இல்லாது சமுதாய நலன்களுக்காக நாம் வாழவேண்டும். எமது எழுத்து வாழவேண்டும். எம்மக்கள் உரிமையோடு வாழ்வதற்கு எங்கள் உழவுத் தொழிலை நாம் முறையாகக் கையாளுவோம் என்றும் திடச்சங்கற்பத்தை இனியாகுதல் கொண்டொழுதுவோம். எழுத்து சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காக, கொள்கையுடனும் பண்புடனும் கடமையுணர்வுடனும் அமைய வேண்டும்.

புடனும் கடமையுணர்வுடனும் அமைய வேண்டும்.

சொல்லேருழவனின் வலிமை கடமையுணர்வோடு, அந்த உணர்வுத்தெளிவோடு அமையவேண்டுமென்னும் அன்னை வாக்கிற்கமைவாகக் கடந்த ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கதிகமாக - சிந்தித்து சமூகத்தில் உழலும் மக்களின் விடிவுக்காக அவர்கள் வாழ்வில் ஒளிபிறக்க வேண்டும் என்பதற்காக மற்றவர்கள் அதிகம் நாட்டங் கொள்ளாத புதிய புதிய துறைகளிலெல்லாம் ஒளிபிறக்க வேண்டுமென எழுதி வருகின்றேன். அன்னை சொற்கட்டு “வீரகேசரி” துணையாசிரியனாக அப்பத்திரிகை ஆசிரியச் செம்மல்களோடு பெருங்கடனாற்றி பின் “சுதந்திரன்” தினவேட்டின் தொண்டனாக, “கலைஞானி” மாதவேடு “இளைஞன்”, “தமிழ்மணி” “யாழ்ப்பாடி” வாரவிதழ்களின் மூலமும் “ஜோதிடம்” மாதவெளியீட்டாளனாக - பலநூல்களை வெளியிட்டும் மொழியெயர்ப்புக்களை மக்கள் முன்படைத்தும் “இந்துசாதனம்” பத்திரிகையைப் புனரமைத்தும் - இப்படியாக உழவனாகக் கடந்த காலத்தில் வாழ்ந்துவிட்டேன் இப்பொழுதும் அவ்வாழ்க்கையை யே வாழ்கின்றேன். தமிழன் சரித்திரம் முதல் சமயம் ஜோதிடம் பலவும் எழுத்திலே இருக்கின்றன. இதுவரை முப்பத்தேழு புனைபெயர்களைத் தாங்கி விடயங்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஒரே நாளில் ஐந்து புனைபெயர்களில் ஐந்து விதமான விடயங்களும் கூட வந்துள்ளன. புனைப் பெயரிலேயே

அதிகமாக வாழ்ந்தாயிற்று. இக் காலக்கட்டத்திலே என்னுடன் வாழ்ந்தவர்கள், சந்தித்தவர்கள், நல்லவர்கள், மற்றவரால் மதிக் கப்படும்... இப்படியானவர்கள் எல்லோரும் இந்த எழுத்துலக வாழ்வில் எதிர்ப்படுவர். விருப்பு வெறுப்பு ஏதுமின்றி உள்ளதை அடுத்துக் கூறவேண்டுமென்னும் உயரிய நோக்கோடு ஆரம்பித் துள்ள இத்தொடர் நிறைவுறச் சொல்லேழுமவர் ஆக்க வு த வி யைப் பெரிதும் வேண்டி முதலு ரையை நிறைக்கின்றேன்.

புத்தெழில் சிறக்க மினிப் பிரியாவின் அன்பு வாழ்த்துக்கள்

எங்களிடம்

- ❁ எவர்கில்வர் பொருட்கள்
- ❁ பாடசாலை உபகரணங்கள்
- ❁ அழகுசாதனப் பொருட்கள்
- ❁ பாட்டா பாதணிகள்

மேலும் தேவையான அன்பளிப்புப் பொருட் களையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

புதிய வீடியோ கசட்டுக்களை வாடகைக்குப் பெறவும்,

உங்கள் வீடுகளில் நடைபெறும் மங்கள வைப வங்களுக்குக் கதிரைகளை வாடகைக்குப் பெற வும் நாடுங்கள்...

மினிப் பிரியா ரேடேஸ்

பருத்தித்துறை வீதி,
அச்சவேலி.

கனவுகள் கலையட்டும்!

அன்று காலையில் அதிபர் பொன்னுத்துரையின் வீட்டுக்கு வந்த நண்பர் செல்லப்பா அவ ரோடு பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசினார். ஆனால் அவர் சொன்ன ஒரே விஷயத்தைச் சுற்றித்தான் பொன்னுத்துரையின் சிந்தனை சுழன்ற வண்ணம் இருந்தது.

அது அவரை வெகுவாகப் பாதித்தது. ஐம்பத்தெட்டு வயது வரை எந்தவிதப் பொறுப்பும் இன்றித் தாம் உண்டு, தம்பாட சாலை உண்டு என்று இருந்து வந் தவருக்குத் தமது குடும்பப் பொ ருப்பின் பாரச்சுமையை உணர் வதற்குச் செல்லப்பா வழிவகுத் துச் சென்றுவிட்டார்.

“இங்கைபார் பொன்னுத் துரை, நீ பெரிய அறிவாளிதான். சிறந்த அதிபர்தான். நான் மறுக்கேல்லை ஆனால்...” செல்லப்பா தாம் சொல்லவந்ததைப் பூர்த்தி செய்யாது தயங்கினார்.

“ஆனால்... ஏன் தயங்கியாய்? நீ எனக்கு நெருங்கிய சினைகிதன் எதெண்டாலும் மறைக்காமல் சொல்லு”

செல்லப்பா செருமினார். “எப்படிச் சொல்வது?” என்ற தயக்கத்தின் தொடர்ச்சிதான் அந்தச் செருமல், ஆனாலும் இனி யும் மறைக்கக் கூடாது. உண்மை

யான நண்பனுக்குரிய கடமை யைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும்.

“உனக்கு மூண்டு குமர்கள் வீட்டிலே இருக்கிறதைப் பற்றி என்டைக்காவது நினைச்சுப் பார் த்தியே? ஒண்டு படிச்ச முடிச்சிட்டுப் பட்டதாரி ஆகியும் வேலை யில்லாமல் வீட்டிலே இருக்குது. மற்றதுகளும் இரண்டொரு வரு சத்திலே படிப்பிப் முடிச்சுப் போ டும் மூத்தவளுக்கு என்ன வயசு?”

“வாற மாகழி யோ டை இருபத்தொன்பது முடிஞ்சு முப் பது தொடங்கிவிடும்.”

“அந்தப் பிள்ளைக்கு ஒரு கலி யாணம், கார்த்திகை நடத்திப் பார்க்கிறது பற்றி எப்பவாவது யோசிச்சுப் பார்த்தியே?”

சொக்கன்

பொன்னுத்துரை சிரித்தார். “அவளுக்கு என்ன? இரண்டொரு மாசத்திலே வேலை கிடைச்சிடும் பட்டதாரி ஆகியிருக்கு இப்ப சம்பளம் இரண்டாயிரத்துக்கு மேலே, படிச்ச பெம்பிளையை ஆர் வேணமென்று சொல்லுவான்? அவளுக்கு வேலை கிடைக்கட்டும் பிறகு நீ சொன்னது பற்றி யோசிப்பம்.”

செல்லப்பாவிற்குப் பொன் னுத்துரையின் அப்பாவித்தனமும் அநுபவமற்ற பேச்சும் எரிச்சலை மூட்டின. “நீ ஒரு படிச்ச மடை

யன். உலக நேச்சர் உனக்குத் தெரியாது தொழில் கிடைச்சாலும் மாப்பிளை கிடைக்கிறது அபூர்வம். வயசு ஏறஏறப் பெம்பிளைக்குக் கலியாணமாக்கட்டிலை மதிப்புக் குறைஞ்சு குறைஞ்சு தான் வரும். சீதன மீட்டரோ மேலேமேலே ஏறிக்கொண்டு போகும். நீ என்ன லட்சாதிபதியே சாதாரண பாடசாலை அதிபர். பணங்காசெண்டு சேர்த்து வங்கியிலே போட்டு வட்டியை எண்ணிப் பார்க்கிற தொழிலே வாத்தித் தொழில்? என்னவோ சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லீட்டன். இனி உன்ர பாடு.”

செல்லப்பா போய்விட்டார்.

இதுநான்வரை எந்தவித பாரமுமின்றி இலேசாக இருந்த பொன்னுத்துரையின் நெஞ்சிலே பாறங்கல்லைச் சுமத்தி விட்டு அவர் போய்விட்டார்.

அவர் போகும்வரை காத்திருந்தவன் போலப் பொன்னுத்துரையின் மனைவி இராஜேஸ்வரி மொலுமொலு வென்று பேசிச் செல்லப்பாவின் பிரேரணையை வழிமொழிந்து அவரைச் சித்தரவதையே செய்து விட்டாள். “நான் எத்தனை நாள் சொல்லியிருப்பன்? நான் அழுது குளறித் தலையிலே அடிச்சதெல்லாம் உங்கடை செவியிலே ஏறெல்லை. இப்ப அந்தப் பெரிய மனிசன் சொன்னதாவது உங்கடை மண்டைக்குள்ளே ஏறிச்சுதே? நான் என்ன சொன்னாலும் அதட்டி வெருட்டி அடக்கிப் போடுவியள் உங்களுக்கென்ன? காலமை பள்ளிக்கூடத்

துக் கெண்டு வெளிக்கிட்டால் பின்னேரம் ஐந்து மணிக்குத்தான் வீடு திரும்புவியள். இதுகளோட உத்தரிக்கிறது நானல்லோ. ஒண்டையெண்டாலும் கபைசேர்த்தாலாவது கொஞ்சம் நிம்மதி. அதையாவது பெறுப்பாய்ச் செய்யப்பாருங்கோ.”

இராஜேஸ்வரியின் பேச்சு எஞ்சியிருந்த கொஞ்ச நிம்மதியையும் போக்கடித்து விட்டது!

இருந்தாலும் ஒரு நப்பாசை. பாடசாலை அதிபர் என்ற வகையிலே எனக்கு ஒரு சமூக அந்தஸ்து இருக்கிறது. என்மகளோ பட்டதாரி. அழகி என்று இல்லாவிட்டாலும் அவலட்சணம் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. வீடு, நகை வேறு இருக்கிறது. சீதனம் என்று பெருந் தொகைக்காசுகைவசம் இல்லாவிட்டாலும் கடனோ உடனேபட்டுச் சமாளித்துவிடலாம் பார்ப்போம்.”

இவ்வாறு சிந்தித்துப் பொன்னுத்துரை மாப்பிள்ளை தேடும் படலத்தில் இறங்கினார்.

ஆனால்...

பற்றாத கம்பனியால் போர்த்திக் கொள்பவன் படும் அவஸ்தை போல ஒரு பக்கம் சரிவந்தால் மறுபக்கம் சரிவராது. அவர் அடைந்த ஏமாற்றங்கள் கொஞ்சமல்ல. ‘கல்கி’யின் வரலாற்று நாவலாய் அவரது ஏமாற்ற வரலாறு அத்தியாயமாக நீண்டு கொண்டே சென்றது.

“பாருங்கோ எல்லாப் பொருத்தமும் நல்லாய்த்தான் இருக்குது, ஆனால் பாவப் பொருத்தத்தான் உதைக்குது. ஆணின்ரை சாதகத்திலே பாவம் ஐம்பத்திரண்டு. பெண்ணின்ர சாதகத்தில் பாவம் இருபத்தைஞ்சு. உது சரிவராது. வேறே இடம் பாருங்கோ” இராமலிங்கச் சாத்திரியார் தமது சோடாப்புட்டிக் கண்ணாடியை மூக்கு நுனிக்கு வரச்செய்து கொண்டு, கண்களை மேலே உயர்த்தியபடி அனுதாபம் சொற்களிலே இழையோடக்கூறியவை இதுவே. கனத்திரதோஷம், யோனிப் பொருத்தம் அது இது என்று ஆறு மாதங்களிலே சாத்திரியார் பொன்னுத்துரையை அரைச் சோதிடர் நிலைக்குப் பயிற்றி உயர்த்திவிட்டார். இப்பொழுது பொன்னுத்துரை, தாமே பஞ்சாங்கத்தையும் சாதகக் குறிப்புக் களையும் வைத்துக் கொண்டு பொருத்தம் பார்ப்பதால் அவருக்கு ஒவ்வொரு தடவையும் இருபது ரூபா மிச்சம்!

“சாதகப் பொருத்தம் மிகத் திறந்தான். ஆனால் பொடியன் உங்கடை பிள்ளையளவு படிச்சவனல்ல. உத்தியோகமும் அவ்வளவு உயர்வில்லை. பொடியன்ர தாய் தகப்பன் சகோதரங்களுக்குச் சம்மதம் எண்டாலும் பொடியன் தன்னிலும் கூடின படிப்பு உள்ள பொம்பிளை எனக்கு வேண்டாம் என்று பிடிவாதம் செய்யிறான். நான் என்ன செய்யிறது?” இவை கலியாணத் தரகர் கந்தையாவின் அலுப்புச் சலிப்பு நிறைந்த கூற்றுக்கள்.

“என்ன படிச்சென்ன பிள்ளைக்குக் கிட்டடியில உத்தியோகம் கிடைக்கப்போற தில்லை. எங்கடை மோனுக்கு உத்தியோகம் பார்க்கிற பிள்ளை தான் தேவையாம்” என்று தட்டிக் கழிக்கிறவர் சிலர் என்றால், “உத்தியோகம் பார்ப்பதே தவறு. நாளைக்கு உங்கடைபிள்ளை உத்தியோகம் பார்க்கப் பிடிவாதம் பிடித்தால் என்ன செய்யிறது?” என்று சாட்டுச் சொல்பவர்களும் பலரான பொழுது பொன்னுத்துரையால் இந்த வேடிக்கை மனிதரைப் புரிந்து கொள்வது கடினமாகத்தான் இருந்தது. ‘உலக நேச்சர் உனக்குத் தெரியாது. நீ ஒரு படிச்ச மடையன்’ என்ற செல்லப்பாவின் கூற்றுக்கள் அவ்வேளையில் பொன்னுத்துரையின் நினைவித் தரங்கிலே பெருங் கோஷத்துடன் அலை எறிகையில், அவர் அது உண்மைதான் என்று அங்கீகரிக்கக்கூடிய நிலையிலேதான் இருந்தார்.

குலம் கோத்திரத்தால் கூடியது, குறைந்தது, சீதனம் போதாது, இன்னும் வேண்டும் என்ற காரணங்களாலே கைவிட்டுப்போனசம்பந்தங்களும் பொன்னுத்துரையைப் பெரிதும் ஏமாற்றத்திற்கு உள்ளாக்கி அவரை வேதனையால் சாம்ப வைத்தன. உலகம் முழுவதுமே தமக்கு எதிராகவும் தம் மகளுக்கு எதிராகவும் சதி செய்வதுபோல அவருக்குத் தோன்ற அவர் விரக்தியின் விழிப்பிலே நின்று தவித்தார்.

வீட்டிலே சிறிது நிம்மதிக் கும் இடமில்லாது போய்விட்

டது. மனையின் ஏக்கப் பார்வையும் கலங்கிய கண்களும் அவரைச் சந்தியாச நிலைக்கு விரட்டியடித்தன. மகள் தாரினியின் சிடுசிடுப்பும் தங்கைமாரோடு அவள் காரணமில்லாமல் பிடிக்கும் சண்டைகளும் அளவு கடந்த கோபத்தை ஏற்படுத்தினாலும், அவர் அதை வெளிப்படுத்தாமல் நெஞ்சுக்குள்ளேயே மறு கலாநாயர். 'பாவம்' காலாகாலத்தில் செய்ய வேண்டியதைச் செய்து வைத்திருந்தால் என் மகள் சிடுசிடுப்பான சுபாவத்திற்கு உள்ளாகியிராள். தந்தையாகிய எனது ஸ்கையாலாகாத் தனத்திற்கு நான் என்னையே நோக்க வேண்டும். அவளை நோவது பெரும் பாவம்'' என்ற ஞானத்தை அடைந்த அவர், எவ்வளவுதான் வீட்டில் அமனிதுமளி நடந்தாலும் மௌனத்தையே தமது கவசமாகக் கொள்ளத் தொடங்கினார்.

ஒரு காலத்தில் பொன்னுத்துரை பெரும் புத்தகப் புழு. ஒரு புத்தகத்தையோ, பத்திரிகையையோ, சிஞ்சிகையையோ, கையில் எடுத்தால் அவருக்கு உலகமே மறந்துவிடும். முதற்பக்கத்திலிருந்து கடைசிப் பக்கக் கடைசிச் சொல்வரை படித்த பின்பு தான் மீண்டும் அவர் உலகுக்குத் திரும்புவார். அந்த நேரத்தில் யாராவது பேசினாலோ, இரைந்தாலோ அவருக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். இராஜேஸ்வரி இப்படியான சமயங்களில் ஏதாவது அவசிய கருமமாய் இருந்தால், அவருக்கு அருகிலே தயங்கித் தயங்கி வந்து ''இஞ்சாருங்கோகொஞ்சம் இறங்கிவாங்கோ''

என்று மன்றும் குரலில் வேண்டிக் கொள்வது வழக்கம். அவ்வேளையில் பொன்னுத்துரை சீறறத்துடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து, அவளின் அசட்டுச்சிரிப்புக்கு இறங்கி இந்த உலகத்துக்கு இறங்கி வருவார்!

செல்லப்பரின் இடிப்புரையைக் கேட்ட நாளிலிருந்து அவர் தமது வாசிப்புப் பித்திலிருந்து சிறிதுசிறிதாக விடுபடலானார். வாசிக்க நேரம் இல்லாது மகளின் சம்பந்த விஷயமாக அலைந்து திரிய வேண்டியிருந்தது ஒரு காரணம் என்றால், அதிலும் காத்திரமான பலவேறு காரணங்களும் இருக்கத்தான் செய்தன. அமைதியாகவும் மெய்மறந்தும் வாசிப்பதற்கான மனநிலை அவரை விட்டுக் குடிபோய் விட்டது. வாசிக்கக் கிடைக்கும் விஷயங்களிலே பெரும்பாலானவற்றில் கலியாணமாகாது கன்னிகளாய் இருந்து பெருமூச்சுவிடும் பெண்கள் பற்றிய பரிதாபமான செய்திகளும் சீதனப் பசாசின் கொடூரம் பற்றிய சங்கதிகளும் தலைகாட்டி அவரைப் பெரிதும் பயமுறுத்தின.

''பெண் சமத்துவத்துக்காக பாரதி குரலெடுத்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை எத்தனையோ பேர் எவ்வளவோ சொல்லி விட்டார்கள். இன்று கல்வியிலும்தொழிற்றிறமைகளிலும் பெண்கள் ஆண்களை எவ்வளவோ பின்தள்ளிவிட்டு முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். ஆனால் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் எவ்வளவுதான் படித்து முன்னேறி வந்தாலும் பெண்

களைச் சீதனக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கி அவர்களின் உரிமைகளை அடக்கி ஒடுக்குவதில் படித்தவர்கள் என்று பெருமை பேசும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தினர் மும்முரமாகவே இருந்து வருகின்றனர். ஒட்டு மொத்தமாகத் தமிழினத்தையே எடுத்துக் கொண்டால் தமிழ் நாட்டிலே வரதட்சணையும் யாழ்ப்பாணத்திலே சீதனமும் எமது தாய்க்குலத்தைப் பெரிதும் வாட்டி வதைத்து வருகின்றன. இந்த உண்மையை எவராலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ, முடியாது'' என்று பெண்ணொருத்தி உள்ளங்குமுறி எழுதிய கட்டுரையின் ஒருபகுதியை வாசித்தது தான் பொன்னுத்துரை கடைசியாகப் பத்திரிகையில் வாசித்தது இதனை வாசித்த அன்று அவருடைய மனத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பம் இன்றுவரை நிரஞ்சீவியாகவே இருந்து வருகின்றது.

ஆனாலும் அதற்காக அவர் தமது முயற்சியைக் கைவிட முடியுமா? வானத்தில் எவ்வளவுதான் உயர உயரப் பறந்தாலும் பருந்து தனது இரைக்காக மண்ணுக்குத்தானே வரவேண்டியிருக்கிறது?

பருந்தை நினைத்த பொழுது தாமும் ஒரு காலத்தில் பருந்தைப் போலவே இலட்சிய வானத்தில் நிறைபுத்துப் பறந்ததெல்லாம் அவருக்கு நினைவில் அலை அலையாக எழுந்தன.

பொன்னுத்துரையின் ஒரே மகன். அவன் தொழில் நுட்ப உதவியாளனாக அரசாங்கத்தில்

உத்தியோகம் பெற்றுத் தனது உத்தியோக காலத்தில் தான் உத்தியோகம் பார்த்த பணிமனையில் துட்டச்சாளராக இருந்த சிங்ளப் பெண்ணொருத்தியைக் காதலித்துத் தன் காதல் பற்றித் தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதினான். உலகமே தலைதாக்கி விட்டது போல இராஜேஸ்வரியை ஒப்பாரி வைத்துப் புலம்பி அழவைத்த அந்தக்கடிதம் பொன்னுத்துரையில் எவ்வித மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

''உனக்கு வயது இருபத்தெட்டு. அகாலது நீ மேலாகி ஏழு வருடம் ஆகிவிட்டது உன்னைக் கட்டுப்படுத்த எனக்கு உரிமை இல்லை. நீ காதலிப்பவன் உன் விருப்பத்திற்கும் நம்பிக்கைக்கும் உரியவன் என்பது உனது நம்பிக்கையானால் அதற்குக் குறிக்கேதிற்க நான் மார்? இனம் மொழி என்ற எல்லாம் மனிதன் ஏற்படுத்திக் கொண்டவைதானே? ஆனால் மனிதர் யாவரும் ஒரு குலம் என்ற நம்பிக்கை உடைய நான். உன் எதிர்கால உடைய நான். உன் எதிர்கால மனைவி ஆக இருப்பவன் சிங்க எத்தி என்பதற்காக அவளை வெறுக்க மாட்டேன். உனக்கும் என் எதிர்கால மருமகருக்கும் எனது நல்வாழ்த்துக்கள்'' என்று அவர் மகனுக்குக் கடிதம் எழுதியதோடு, மனைவி எவ்வளவோ தடுத்தும் கேளாது மகன் இருந்த ஊருக்கும் சென்று, அவன் நிருமணத்தை நடத்தி வைத்து நல்லாசியும் கூறித் திரும்பினார்.

''பார்த்தியானே? அண்டைக்கு அந்தக் குத்தியனை அவன்னை வழி

யிலே போகாமல் தடுத்திருந்திய னெண்டால் இண்டைக்குக் கொழுத்த சீதனத்தோடே, தாரிணிக்கு டொனேஷனும் வாங்கி அவனுக்குக் கலியாணம் செய்துவைச்சிருக்கலாம் அவனுக்கு முப்பத்தொரு வயசுதானே? குறைந்தது மாற்றுச் சம்பந்தம் எண்டாலும் செய்திருக்கலாம்... நாய்ப்பயல்... இப்ப அவன் எங்களுக்கு ஒரு கடிதம் கூடப் போடுறதில்லை.” என்று இராஜேஸ்வரி அடிக்கடி சொல்வதை ஆரம்பத்தில் மறுத்துத் தாம் இலட்சியவாதி என்று நிலைநாட்டி முற்பட்ட பொன்னுத்துரை, அண்மைக் காலத்தில் “மனைவி சொல்வது நியாயந்தான்” என்று அங்கீகரிக்கவும் தொடங்கிவிட்டார்!

சென்றகிழமை தான் தாரிணிக்கு ஒரு சம்பந்தம் பேசிவந்தது. மாப்பிளையும் ஒரு பட்ட தாரி; ஆசிரியர்; வயது முப்பத்திரண்டு; சாதமும் நல்ல பொருத்தம்.

எல்லாம் சரிதான். ஆனால் அவன் பக்கத்தார் கேட்ட சீதனத்தான் பொன்னுத்துரையை நிலைகுலையவைத்தது. வீடு வளவு இருபது பவுண் நகை, மாப்பிள்ளையின் தங்கச்சிமாருக்கு ஒருலட்சம் டொனேஷன், கலியாணச் செலவாக ஐம்பதினாயிரம் இதை விடச் சீதனமாக ஒரு லட்சம் ரொக்கம்!

ஓவ்வளவும் வேண்டுமாம்!

இராஜேஸ்வரி இந்தச் சம்பந்தத்தை எவ்விதமாகவது முடித்து விடவேண்டும் என்று ஒரே பிடி

வாதமாய் இருந்தாள் பொன்னுத்துரைக்கோ “இவ்வளவும் கொடுக்கவேண்டுமா, கொடுக்கத்தான் வழி உண்டா?” என்று ஒரே கலக்கம்

அவர் தமது நண்பர் செல்லப்பாவிடம் சென்று தமது மனப் போராட்டத்தையும் கலக்கத்தையும் ஒரு பாட்டம் கொட்டித் தீர்த்தார்.

“இங்கைபார் மாப்பிளை பக்கத்தாரையும் குறைசொல்ல முடியாது. அவை மாப்பிளையின் உழைப்பை நம்பியிருந்தவை அவன் தனிக்குடும்பமாய்ப் பிரிஞ்சுபோனால் அவன்ரை தங்கைமாருக்கு என்ன கதி? அதுகளின்ரை எதிர்காலத்தையும் அவை யோசிக்கத்தானே வேணும்? எப்படியாவது அவை கேட்டதைக்குடுத்து உந்தச் சம்பந்தத்தை முடிச்சுப் போடு” என்று செல்லப்பா அமைதியாகச் சொன்னார்

“நீ சுகாமாய்ச் சொல்லிப் போட்டாய். நான் இரண்டரை லட்சத்துக்கு எங்கே போறது?” பொன்னுத்துரை “உன்ரை வளவுக் காணியிலே மூண்டு பரப்பை வித்தாவது பணத்தைப் புரட்டப்பார்”

“மூண்டு பரப்புக்கு எவ்வளவு காசு வரப்போகுது”

“இண்டையில் நேச்சர் உனக்குத் தெரியாது வெளிநாட்டுக் காசுகள் இங்கை தாராளமாய்ப் புளங்குறதாலே சீதன நேற் போலே காணியளின்ரை நேற்றும் உச்சாணிக்கொப்புக்கு ஏறியல்லே

மாச்சு? நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காத உன்ரை காணியைப் பரப்பு ஒரு லட்சத்துக்குக் குறையாமல் வித்துத் தாறது என்ரை பொறுப்பு. நீ போய் மற்றக்காரியங்களைப்பார்” என்று அவரின் தோளில் மெல்லத் தட்டியபடி செல்லப்பா சொன்னார்.

பொன்னுத்துரையின் கண்கள் நன்றிப்பெருக்கால் நிரம்பி வழிந்தன. “நீ தெய்வம் அப்பா என்ரை மகளைக்கரை யேத்தியது

நீ தான். இதை நான் மறக்க மாட்டன்” என்று தளதளத்த குரலில் அவர் சொன்னபொழுது அநுபவசாலியான செல்லப்பா அதனால் மகிழ்ச்சியடையவில்லை.

“உந்த அளவில் சந்தோஷப்படாதை கலியாணம் நடந்து உன்ரை மகளின்ரை கழுத்திலே தாலி ஏறும்வரை எதையும் நம்ப முடியாது. இப்ப நடக்க வேண்டியதைப் போய்ப்பார்.

★ ★ ★
உங்களுக்கு சொகுசான பாதணிகள்
பெற்றுக் கொள்வதற்கு

நியூ தீபாவை நாடுங்கள்!

மற்றும் அன்பளிப்புப் பொருட்கள்
பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு தேவையான
சப்பாத்து வகைகளுக்கும்
நவநாகரீக நங்கையருக்கு ஏற்ற காலணிகளுக்கும்
பெற்றுக் கொள்வதற்கு தீபாவை நாடுங்கள்.

நியூ தீபா
பஸ் தரிப்பு நிலையம்
அச்சுவேலி

காத்திருந்தார்...

க. சச்சிதானந்தன்

அவளோ இளமையின் ஒரு சிலை அவளோ காளிமையின் சின்னம். அவள் அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள்; அவனும் அவளுக்காகக் காத்திருந்தான். அவளின் தந்தையோ மறுத்தான். தாயோ அழுதாள். அவனுக்காக எத்தனையோ பெண்கள் தவங்கிடந்தார்கள்; அவளுக்காக எத்தனையோ ஆடவர்கள் சுற்றி அலைந்தார்கள். ஆனால் அவளோ அவனுக்காக; அவளோ அவளுக்காக; காத்திருந்தார். ஒரு நாள் இருவரும் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அப்பொழுது

அவளோ:

உலைபொங்கி வழிகின்ற தறியாள்
ஒங்குகனல் அவிகின்ற தறியாள்
மலை பொங்கி மனம் பாரமாக
மலர் விழியில் நீர்வழிய நின்றாள்.

அன்பான மணியாட்டுக் குட்டி
அதையன்றிக் கதைசொல்ல யாரோ
முன்பாக நீள்வெளியைப் பார்ப்பாள்
முத்தாகக் கன்னத்தில் உருளும்.

திருநாமம் அவன்பெயரை யன்றித்
திறவாத அகக்கோயிற் பூசைக்(கு)
ஒருநாளும் வேறுமலர் காணாள்
உளமான மலர்ச்சோலை தனிலே.

தூங்குகின்ற ஆணழகுத் தோள்கள்
சுமக்குமிந்தச் சட்டையென்று பின்ன
வாங்கி வைத்த நூற்கோவை நூறில்
வண்ணமொன்று தெரிந்தெடுக்க மாட்டாள்.

கட்டான காளையிளந் தோளில்
கனமான மாலையிட முல்லை
மொட்டாகக் கோடிதரும் என்று
முறிந்திடையில நீர்சுமந்து வந்தாள்.

தேன்போல அம்பலவி நட்டாள்
தின்றிடுவோம் அன்றொருநாள் என்றே
தான் போட்ட கைக்குட்டைப் பூவைத்
தனியாக அவர்மணப்பார் என்றே.

கைத்துவைத்த தலையணையை யிட்டுத்
தான் சாய்ந்து மாசுறுத்த மாட்டாள்
வைத்திருப்பாள் அன்றுவரும் என்று
வண்ண வண்ணப் பெட்டகத்தினுள்ளே.

அவளோ:

சேலையொன்று வாங்கவென்று சென்றாள்
தெருக்கடைகள் திரிந்துகா லோய்ந்தான்
நூலான சிற்றிடைக்குப் பொருந்தும்
நுண்ணூலிற் பட்டெங்கும் காணாள்.

காப்புக்குப் பொன்வாங்க வென்று
கந்தோரிற் பின்னேரம் உழைப்பான்
பூப்போட்ட பாதரசம் வாங்கப்
புதுவருட நாளன்றும் உழைத்தான்.

நாட்பட்ட தோசையுடன் காரம்
நாவெரியும் சம்பலுடன் தின்றாள்
ஆட்பட்ட மங்கைமலர்க் கையால்
அழுதுதர நாள்வருமே யென்று,

போட்ட தன் சட்டையிலே பொத்தல்
புதுக்காது மூக்குமணி வாங்கக்
கேட்டவிலை கேட்டபடி கொடுத்துக்
கிடையாத வயிரமொன்று சேர்ப்பாள்.

கண்டவொரு பூம்பட்டு வாங்கக்
காசில்லை யென்று செல்வர் போவார்
உண்டிபல வேளையினை விட்டும்
ஒரு காலம் வருமென்று பெறுவான்.

ஒடியிதழ்க் கோணத்தின் ஓரம்
ஒளிக்குமொரு புன்னகைக்காய் யானைக்
காடுபல தானடைந்தான் பாலைக்
கனவெல்லாம் சோலையாய்ச் சென்றுன்.

● பொண்ணிரையைப் பார்த்தவரின் பின்னே
பிடிநடையைப் பார்க்கின்ற கண்கள்
எண்ணிரையைக் கூட்டினவே என்றோ
இவள் நடையைப் பார்ப்பேனே என்று

காத்திருக்க மாட்டாமற் கந்தோர்க்
கதவுகளைப் பூட்டுமவன் பூட்ட
ஆத்திரத்துக் காளாவான்; அவளின்
அன்பிருக்கும் காத்திருந்தே யென்று.

● கந்தோரில் நிரையாய கூட்டல் கணக்குகள்.

அவனைச் சுற்றிய கன்னிகள்:

கண்ணுக்கு மையூட்டிக் கரைக்குக்
காதலெனும் நஞ்சூட்டி வாயின்
வண்ணத் துவர்ச் சிவப்பிற்றேனை
வார்க்கின்ற மங்கையரோ கோடி.

பெயர்த்த அடிஎடுத்த சைய உள்ளம்
பின்போகும் அன்னங்கள் கோடி.
உயர்த்தி இடை அசைப்பினிலே நெஞ்சை
உட்செருகும் மயிற்கூட்டம் கோடி.

சாதகங்கள் ஓடிவரும் காலை
தரகர்களின் வரிசைவரும் மாலை
ஆதரவாய் விருந்துண்ணச் சீட்டு
அழைப்புவரும் அடுத்துவரும் பையன்

முத்தடுக்கு மாடிகளாம் முன்றில்
மூவர்பணியாட்களாம் பெண்ணே
சித்திரத்துப் பூங்கிளியின் குஞ்சாம்
சிந்திப்ப தென்னவெனக் கேட்பார்

வங்கிப் பணத்துக்குப் கட்டும்
வரிப்பணமே சீதனமோர் பிள்ளை
பங்குகளிற் பாதிவரும் பத்துப்
பத்தாக வட்டிவரும் என்பார்

கட்டழகுத் தோள்மலையிற் சாய்ந்து
கண்பூக்கத் தவஞ்செய்வார் பெண்கள்
தொட்டரும்பும் மீசையிலே பட்ட
சுகந்தேடித் துடிப்பவரோ கோடி

அவனைச் சுற்றிய கானைகள்:

வளவுதனைச் சுற்றிவரும் வேலி
வரியிரண்டு கூட்டியவள் தந்தை
களவுபறி கொடுத்தவுளம் மீளாக்
கானையரைத் தெழிவலைய விட்டார்.

நீட்டி வளர்த்தமுழு மீசை
நீளவரும் கோடாகச் செய்வார்
கூட்டிவரும் குஞ்சிதனைச் சுற்றே
குறுக்குகிறர் இவன் பார்வைக் கென்றே

கண்ணாடி பார்க்காத சில்லோர்
கடிகையொரு மூன் க நின்றும்
பண்ணாக வரவில்லை யென்று
படிந்ததலை குலைத்திழுப்பார் மீண்டும்

ஐந்தடிக்குப் பாய்ந்தவர்கள் ஆறாய்
அதற்கடுத்தப் பாய்ந்தவர்கள் பள்ளிப்
பந்தடிக்குப் போட்டியிலே உயிரைப்
பணயமென வைத்தார்கள் சில்லோர்.

பட்டப் படிப்பிருந்தாந் ருனே
பரிசாகும் இவளென்று சாமம்
கிட்டப் படித்தவர்கள் பல்லோர்
கிட்டாத தென்றிருப்பார் சில்லோர்

தங்கநகை வேண்டாமாம் வீடு
தான் வேண்டாம் என்றவரு வேர்கள்
தங்களுற வென்று சொல்வர் இன்னும்
சாதகமே சரியென்றும் சொல்வார்

ஆனால் அவள்.....

கேட்டிருந்து கண்கலங்கு மல்லால்
கேட்டவர்க்கு வார்த்தைசொல மாட்டாள்
கூட்டடைத்த பைங்கிளியைக் பேயல்வாள்
கூறுது நெடுமூச்சு விட்டாள்

தந்தையவர் கடிந்துகொண்டார் பெற்ற
தாயோ கண்ணீர்விட்டு மறுத்தாள்
சந்தித்தும் பேசமுடி யாதே
தவிக்கின்றேன் என்றெழுதி விட்டாள்

அவன் சொன்னான்....

ஒரு காலம் வருமெம்மைச் சேர்க்கும்
உத்தமியே அத்தனைக்கும் பொறுப்பாய்
உருகாத தந்தையவர் உள்ளம்
உருகவொரு தவஞ்செய்வேன் என்றான்

காத்திருப்பேன் வாசலிலே உங்கள்
கைவந்து கோக்குமட்டும் காதல்
பூத்தொடுத்து நெஞ்சுகத்து நினக்குப்
பூசசெய்வேன் அவ்வளவும் என்றான்

காணியொன்று வாங்கிடுவேன் என்றன்
கையாலே கல்லுடைத்துத் திருத்தி
கேணியொன்று செப்பணிட்டு வீடு
கீழ்மாடி மேல்மாடி வைப்பேன்.

மூலலை மலர்ப்பந்த ரொன்று செய்வேன்
முன்னாக அக்லிமலர்த் தொட்டி
நில்லென்று உன்னிடையைப் பற்றி
நிற்பாட்டிச் செய்திருவேன் மேடை

மாந்தளிரின் மெல்விரலால் வீணை
வாசிக்கும் உன்னிசையைக் கேட்கப்
பூந்தளிரும் செம்பங்கிப் பூவும்
போய்வளைந்த காதுகளை நீட்டும்

காணியொன்று வாங்கிவிட்டேன் கண்ணை
கல்லுடைக்க நாட்பார்க்கச் சொன்னேன்
தோணி யொன்று காதலுக்குச் செய்வாய்
சுந்தரியே என்றெழுதி விட்டாள்

சித்திரைநாள் சேர்ந்திடுவோம் என்று
செல்விசிறை காத்திருந்தாள் அன்று
சித்திரையின் தென்றலெனும் தூது
தெருவோரம் வந்தகைந்த போது

வழக்கொன்று காணிக்கு வைத்தார்
வைகாசி மாதத்தில் முடியும்
அழுக்காறு கொண்டார்கள் சில்லோர்
ஆவணியில் நாட்பார்ப்போம் என்றான்

ஆவணியில் வந்தகடி தத்தில்
அப்பாபோ தவணையொன்றும் தையில்
பூவணியில் நாம்சேர நல்ல
புதுவருட நாட்சிறப்பாம் என்றான்

மாசிவரும் தைபோகும் வரடை
மார்கழியும் கார்த்திகையும் போகும்
வீசுமிளம் தென்றலுறும் மாசி
வேனிலுறும்; காத்திருந்தாள் பேதை

ஏற்பட்ட தரணியுடை வாசல்
இரவுபகல் நடந்துவரு கின்றான்
தோற்பட்டை காற்செருப்பிற் றேயும்
சுகமொன்றும் கண்டிருக்க மாட்டான்

கோட்டுக்கு முன்னிருந்த கோப்பிக்
குடிசைக் கூடைகள் மாடி யாகும்
தேட்டிருந்த தரணியரின் வீடும்
கிளர்ந்தெழுந்து மூன்றடுக்காய்ப் போகும்

ஆசைகள் நெஞ்சுக்கோ கின்றும்
அடிகோலக் காலமில் உள்ளம்
பூசையிடும் பைங்கிளியோ கின்றும்
பொறுத்திருந்தான் காலமுறு மென்று

மேற்கோடு போய்விட்ட தென்ருர்
மேமாதம் முடிந்துவிடும் என்றார்
மேற்கோடு நெற்றியிலே உழுதான்
விரைவான காலமெனும் உழவன்.

ஆண்டாண்டு சென்றுருண்ட; தந்தை
அவர்கால மாகிவிட்டார்; கின்றும்
ஆண்டாளைக் காத்திருந்தான் மங்கை
அவனொருநாள் வந்து கையைக் கோத்தான்

தான் முடித்த வீட்டுமுன்றில் மேடை
தனியாக அவளோடு கூடி
வான்முடியில் வெள்ளிமதி கூச
மங்கை முகம் நிலவென்று பார்த்தான்

வெள்ளிநரை கூந்தலிடை மேவி
முழுநிலவிற் சிரிப்பதனைக் கண்டான்
துள்ளுமிளம் அவன்தோன்றி காலம்
தொட்டெழு ம் சுருக்கிடையே சாய்ந்தான்

★

நம்பிக்கைச் சிறகள்ள பூச்சிகள்

முற்றத்தில் நின்று வளரா
ணித் தாவரப் பூக்களின் மேலே
சுற்றிக் கொண்டிருந்த வண்ணத்
துப் பூச்சிகளைப் பார்த்தான்
ராஜன்.

"இதுகளுக்கு இந்தச் சத்தம்
ஒன்றும் கேக்காதோ?" நீண்ட
நேரமாய் உருப் புரியாத அலைகள்
பல் செவிப்புறையைத் தொடு
கின்றன.

அம்மா அம்மோய்... அவை
ஞாத்திப் பூச்சிக்குக் காதில்லை
யோ?" அம்மாவுக்கு அவ்வு
டைய கேள்வி
முனைவரை சென்
றதாய்த் தெரிய
வில்லை. அவளது
மெல்லிய முனகல் சத்தம் அவ
னுக்குக் கேட்கிறது.

வண்ணத்துப் பூச்சிகளுக்கு
மேலே மிகவும் மேலே வான்
த்தில் வட்டமிடும் விமானங்
கள் அவைகள் போடும் சத்தங்
கள், வசந்த நாலத்து வண்ணத்
துப் பூச்சிகளின் மன்தில் பறந்த
எண்ணங்கள் அனைத்தையும் கொ
ன்று விடுகின்றன.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்
வரை, பச்சை சிவப்பு மஞ்சள்
நிற வெளிச்சங்களுடன் அழகான
பூச்சிகளாய் வானில் தோன்றிய

விமானங்களும் ஹெலிகளும்
இன்று ஆளை விழுங்கும் கழுதக
களாய் வட்டமிடுகின்றன.

விமானம் ஒன்று திடீரென
பதிந்து வருகிறது. அது போடப்
போகும் 'அமுத்தாரை' யை வச
வேற்க அவனது செவிமடல்கள்
சிவந்து கிண்ணங்களாகின்றன.
பயத்தில் முகம் முழுவதும் வெளு
த்துப் போவதற்குப் பதிலாகக்
கோபத்தில் முகம் முழுவதும்
சிவத்துப் போகிறது.

பக்கத்துக் காணியில் குக்கும்
ஆயுதக் கிடங்கைச் சுற்றிச் சுற்
றித்தான் அவை
வட்டமிடுகின்ற
னவோ? அவன்
தனது எட்டு
வயதுக்குரிய சின்னக் கால்களை
வீசி எறிந்து கிடங்கை நோக்கி
ஓடுகிறான். விதுவிதென்று உள்ளே
இறங்குகிறான்.

உள்ளே வரிசை வரிசையாய்
அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும்
ஆயுதங்களையும் எறிகுண்டுகளை
யும் பலமுறை பார்த்த பரவசத்
துடன் இன்றும் பார்க்கிறான் துரு
ப்பிடித்த அந்தப் பெட்டியில்
என்ன இருக்கும்?

"அண்ணை... அதுக்குள்ளே
என்ன இருக்கு?" இன்று யாரும்
இந்தப் பக்கம் வந்தால் கேட்க

வேண்டும் ஆனால் இன்று யாரும் வரமாட்டார்கள்!

“அண்ணைமாரை எல்லாம் அவங்கள் தேடிருங்கனாம்.” வெளியே காற்றும் தூறலுமாக இருக்கிறது. மேலே இன்னும் வட்டமிடும் கழுகுகள்!

இந்தக் கிடங்கைச் சுற்றித் தான் வட்டமிடுகிறான் போல் இருக்கிறது! சீ... அப்படி இருக்காது! மேலே விமானத்தில் இருந்து பார்க்க இங்கே கிடங்கு இருப்பது தெரியாது என்று அப்பா சொன்னவர். வெறும் மண் மூடியிருப்பது போல்தான் தெரியுமாம்!

பக்கத்து ஊர்ப் பிள்ளையார் கோயிலில் பொது மக்கள் அனைவரையும் ஒன்று கூடுமாறு யாழ்ப்பாண வாடுவிலி காடையில் அறிவித்தவுடன் அப்பா அந்தக் கோயிலுக்குச் சென்று விட்டார். அம்மாவிடம் இயலாமையின் அழுத்தங்கள் இருந்தன அம்மாவுக்குத் தம்பி பிறக்கப் போகிறோம்!

பெரு மழையில் அடிபட்ட அல்லி மலர் போல் சோர்ந்தது. கண்களை மூடிப் படுத்திருக்கிறான் அம்மா. மூன்றாம் வீட்டு முத்துக் கிழவியை இடையிடை வந்து பார்க்கும்படி சொல்லிவிட்டுப் போவதாக அப்பா சொன்னார். கிழவி இன்னும் வரவில்லை.

“நானும் அம்மாவோடே.” என்று ராஜனும் நின்று விட்டான். “எட்டு வயதுக் குழந்தைப்பிள்ளை தானே நிக்கட்டும் நிண்டால் உனக்கும் துணையாய்

இருக்கும்.. எண்டாலும் கவனம்...” என்று சொல்லிவிட்டுப் போக மனமின்றிப் போனார் அப்பா.

வானத்தின் விமானத்தைக் காணவில்லை. கிடங்கிலிருந்து வெளியேறி முற்றத்திற்கு வருகிறான் ராஜன். வீட்டின் முகப்பு ஒழுங்கையில் சைக்கிள் ஒன்று வந்து நிற்கிறது. “அண்ணா” ஒருவர் நிலத்தில் காலான்றி நிற்கிறார். யார் என்று தெரியவில்லை.

“ராஜன்”

“என்ன..”

“கோயில்லை வந்து சுத்தி வளைச்சு எல்லா ஆம்பிளையையும் கொண்டு போருங்கள். உங்கடை அப்பாவையும் கொண்டு போருங்கள். அம்மாட்டைச் சொல்லுங்கோ...”

சைக்கிளை வேகமாய் மிதித்துக் கொண்டு அவர் போய்விட்டார்.

சொற்கள் காய்ச்சிய இரும்புத் துளிகள்போல் ராஜனின் காதில் மீண்டும் மீண்டும் விழுகின்றன.

“தம்பி பிறந்த பிறகு உன்னையும் கூட்டிக் கொண்டு நயினு தீவுக்குப் போகவேணும். நேத்திக்கடன்” என்று அப்பா சொல்லியிருந்தவர். இனி...?

ராஜன் ஏறியிருந்த கற்பனை விமானம் படாரென்று மோதிச் சுக்குச் சுக்காய் உடைந்துவிட்டதுபோல் அவன் உணர்ந்தான்.

இனிமேல் அவனுடைய பயணம் ஒளியின் மறுபக்கத்திற்குரிய பயணமாகவே இருக்கப் போகிறதா?

வீட்டின் உள்ளே சென்றான்.

அம்மா நிலத்தில் பாய் விரித்துப் படுத்திருந்தாள் தரையை விரலால் அழுத்தி அழுத்தித் தேய்த்துக் கொள்கிறாள்.

“அம்மா.. அப்பாவைக் கொண்டு போருங்களாம் ஒரு அண்ணை வந்து சொல்லிவிட்டுப் போருர்”

“ஐயோ நான் என்ன செய்ய ராஜன்?” என்று குழறி அழுதபடி புரண்டு கிடந்தாள். உதடுகளைக் கடித்துத் துயரத்தை விழுங்கிக் கொண்டார்.

“தம்பி ராஜன் நீ வெளிலே போ அப்பு.. நான் அம்மாவை பார்க்கிறேன்..” என்று கூறியபடி அப்போதுதான் வந்தாள் முத்துக் கிழவி.

பக்கத்து வீட்டிற்கு ஓடிப் போய் ரவி மாமாவிடம் சொல்வோம் என்று நினைத்தான். அவர்கள் ஒருவரும் வீட்டில் இல்லை என்பது பிறகுதான் நினைவு வந்தது யாருமே... யாருக்காகவும் சுவலைப்படாமல், சுவலைப்பட முடியாமல் இயங்குகிற நிலை.

உடலும் உள்ளமும் குதறப்பட்டு... நெஞ்சம் உமிழ்நீர் விழங்க இல்லாமல் நோகிறது அவனுக்கு.

“அம்மா... நான் கோயில் டிக்குப் போய்ப் பாத்திட்டு

வரட்டே?” வீட்டுக்கு வெளியில் நின்றபடி கேட்கிறான்

வார்த்தைகள் அழுகையில் கரைந்து போகின்றன

“வேண்டாம் ராஜா. நீ குழந்தைப் பிள்ளை. உன்னைச் சுட்டுப் போடுவாங்கள் நீ தனியப் போகமாட்டாய்..”

அம்மா முனகலுடன் கூறுவது கேட்கிறது தொடர்ந்து முத்துக் கிழவி, ஆம்பிளைப்பிள்ளை எண்டாக் குழந்தைப் பிள்ளை எண்டாலும் சுட்டுப் போடுவங்களாம்..” என்கிறாள்.

அம்மா இடையிடை இடையிடை விட்டு வந்து கொண்டிருந்த தன் மூச்சு ஒலிக்கிடையே.

“ராஜன்.. அடுத்த அறைக் கொடியிலே பக்கத்து வீட்டுச் சுமிதாவின்ரை சட்டை ஒண்டு கிடக்கு.. நீ அதை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு நில் பொம்பிளைப் பிள்ளை மாதிரி இருக்கும் என்கிறார்,

அவனுக்கு கசப்பு மாத்திரையை விழுங்கினாற்போல் இருந்தது. தான் “ஆம்பிளைப்பிள்ளை” என்பதில் எப்போதும் பெருமை கொள்ளும் அம்மா கூட, இன்று அவனைப் “பொம்பிளைப்பிள்ளை” யாகச் சொல்கிறாள்.

“இவங்களுக்குப் பயந்து இப்பிடியெல்லாம் செய்ய வேண்டியிருக்கு..”

சிறு கற்கள் உள்ளச் சுவரைத் தாக்கிவிட்டு விழுகின்றன

அந்த அறையின் உள்ளே சென்று பார்க்கிறான். சுமிதாவின் சிவப்பு நிறச் சட்டை கொடியில் தொங்குகிறது. அம்மாயாருக்கோ சட்டை வெட்டிக் கொடுப்பதற்காகச் சுமிதாவின் சட்டையை ஒருநாள் மாதிரிக்கு வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு இன்னும் கொடுக்கவில்லை.

இவன் தனது 'சேட்'டைக் கழற்றி எறிந்தான். காற்சட்டைக்கு மேல் அந்தச் சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டான்.

இப்போது அம்மாவின் முன்கல் சத்தம் கேட்கவில்லை. அழகைச் சத்தமும் கேட்கவில்லை. அவளது கண்ணீர் உறைந்து மண்டையில் கெட்டியாகத் தங்கிவிட்டதோ?

பனை வடலிகளுக்கூடாக, நிறையச் சத்தங்கள்... புதுப்புது வகையான சத்தங்கள் எல்லாம் கேட்டன.

"ஐயோ... எனக்குத் தாங்க ஏலாது..." உள்ளிருந்து அம்மாவின் ஒலி!

"கொஞ்ச நேரம்... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தான்... அதுக்குள்ளே அறுவாங்கள் வந்திடுவான்கள் போல கிடக்கு... என்று முத்துக்கிழவி பதில் சொல்வதும் கேட்கிறது.

அம்மாவின் அழகை குரல் உடைந்து வருகிறது.

இப்போது வெடிச் சத்தங்கள் மிக அருகாமையில் கேட்

கின்றன. ஒவ்வொரு ஒலிக்கும் யன்னல் கண்ணாடிகள் குலுங்கி அதிருகின்றன ஒவ்வொரு இடியும் நெஞ்சில் விழுவது போல... நெஞ்சம் துடிப்பதை நிறுத்தி மீண்டும் மறு வெடி கேட்பதற்கிடையில் துடித்துக் கொள்கிறது.

அப் பா... என்ன பயங்கரம்!

இவன் வீட்டிற்குப் பின்புறம் இருந்த பூநாறிகளுக்கிடையில் ஒளித்திருந்தான்.

ஐம்பது அறுபது கூலிப் படை! அவர்களுக்கு முன்னால் வரிசையாக விலங்குகளில் பிணைத்தபடி ஒரு கூட்டம் ஆண்கள் ஒருவரது இடது கை மற்ற வருடைய வலது கையுடன் சேர்த்து விலங்கிடப்பட்டிருப்பதால் எல்லாரும் சேர்ந்தே அசைய வேண்டியிருக்கிறது! அவர்கள் அனைவரும் உயிருள்ள கவசங்களாக முன்னே செல்லக் கூலிப்படை பின்னால் அசைந்து கொண்டு வருகிறது.

கீழ்வானம் கத்தியாற் காயப் பட்டது போல் சிவப்புக்கோலம் காட்டி நிற்கிறது. அவர்கள் இப்போது ஆயுதக் கிடங்குக்கு அருகில் வந்துவிட்டார்கள்.

அவன் பதுங்கியிருந்த பூநாறிப் பற்றையில் தென்றல்பட்டு விரிகிற சின்னச் சின்னப் பூக்களெல்லாம், ஒரு புயலை எதிர்த்துப் போர்க் கோலத்தில் இருப்பதாக ராஜனுக்குத் தோன்றுகிறது.

பற்றைக்குள்ளே மறைந்திருந்த தலையை மெதுவாக வெளியே நீட்டி எட்டிப் பார்த்தான் ராஜன்.

அது யார்? அந்த வரிசையில் இடது பக்கத்திலிருந்து மூன்றாவதாக? சந்தேகமில்லை அப்பாதான்!

"அம்மா... அவங்கள் கொண்டுவாற ஆக்களிலே அப்பாவும் இருக்கிறார்" என்று கத்த வேண்டும் போல் தோன்றிய ஆவலை மிக முயன்று அடக்கிக் கொண்டான்.

சொற்கள் நெஞ்சிற்குள் சிக் சிக் கொண்டன.

"அவங்கள் ஆயுதக் கிடங்கைக் காட்டச் சொல்லிவெருட்டி அடிச்ச ஆக்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வாறுங்கள் போலே கிடக்கு. வெறியிலே வருவங்கள்... ராஜன் நீ எங்கை போட்டாய் உள்ளுக்கு வந்து குசினிப் புகைக் கூட்டுக்கை இருக்கட்டாம் கொம்மா..."

முத்துக் கிழவி சற்று உரப்பாகவே சொன்னார். அவன் மௌனமாய் அந்த இடத்திலேயே ஒளித்திருந்தான். அங்கிருந்து பார்க்க நடப்பவை யாவும் துல்லியமாகத் தெரிந்தன.

இப்போது அவர்கள் யாவரும் ஆயுதக் கிடங்கைக் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு நின்றனர். உள்ளே இறங்கி ஆயுதங்களை எடுக்கத் தயங்குவது போல் தெரிந்தது. விலங்குகளோடு நிற்பவர்களையும் அதற்குள் இறக்க முடி

யாது, ஒருவரின் விலங்கைக் கழற்றிவிட்டால் ஒருவேளை அவர் ஆயுதத்தை எடுத்து அவர்களுக்கெதிராகப் பாவிக்கக்கூடும். விலங்குடன் நிற்பவர்களில் யார் ஆயுதம் பாவிக்கத் தெரிந்தவர் யார் தெரியாதவர் என்பதில் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. இந்தத் தெளிவில்லாமையால் தான் எல்லாம்...

ராஜன் மனதுக்குள்ளே பல கோலங்களைப் போட்டுப் போட்டு அழித்துக் கொண்டான்.

சிறிது பின்னர், அம்மாவும் முத்துக் கிழவியும் அறிபாமல் பற்றையை விட்டு வெளியேறினாள். மெதுவாக ஆயுதக் கிடங்குக்கு அருகில் சென்றாள்.

தங்களுக்கு முன்னே தைரியமாய் வந்து நிற்கும் சிவப்புச் சட்டை 'பேபியை' அவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர்.

"ஓயாட நம மொக்கத பேபி?" ஒருவன் கேட்டான். அப்பா அவசரமாகக் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டமை தெரிந்தது. அவர்கள் அனைவரையும் கௌசுவது போன்ற ஒரு பார்வையை அவர்களை நோக்கி வீசி விட்டு.

"அங்கிள்... நான் உள்ளே இறங்கி எல்லாம் எடுத்துத் தரட்டே?" என்று மிகுந்த குழந்தைத் தனத்துடன் கேட்டான்.

தமிழ் தெரிந்த ஒருவன் இவனது கேள்வியை மற்றவர்களுக்கு மொழி பெயர்த்தான்.

இவனது முகத்தில் இணக்கமான - மிக நெருக்கமான-சிரிப்பு இன்னும் நெளிந்தபடி இருக்கிறது.

“உள்ளே இறங்கிவ்வொரு ஆயுதமாக எடுத்துத் தாறதா?” கண்கள் நிலைக்க வியப்புடன் கேட்கிறான் ஒருவன்.

“ஓ!”

இவன் மிக வேகமாய் அழகாய் தலையாட்டுகிறான். முகம் கனமாகப் பொழிந்து தள்ளி நிறுத்திக் கொண்ட வானத்தை ஒத்திருக்கிறது தெளிவில்!

அப்பா இன்னும் நிலத்தைப் பார்த்தபடியே நிற்கிறார். “தம்பி ராஜன் வேண்டாம் இந்த விபரீத வேலை” என்று சொல்ல முடியாத நிலையில் அவர் நிற்பது அவனுக்குப் புரிகிறது.

“வழுவுழப்பும் மினுமினுப்பு மாய்க் கழுத்தை வளைக்கும் பாம்பு இது” என்று அவர்கள் துப்பரவாக எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது.

“ஈ” வடிவில் வெட்டப்பட்டிருந்த அந்தக் கிடங்கினுள் மிக வேகமாய் இறங்குகிறான் ராஜன். இறங்கியவன் அதன் உள் அந்தத்தில் போய் நின்று கொண்டான்.

அவன் எடுத்துத் தரப்போகும் ஆயுதங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அவர்கள் கிடங்கைச் சுற்றி வளைத்துக் காத்திருக்கிறார்கள். சற்றுத் தள்ளி

விலங்கிடப்பட்ட உயிருள்ள கவசங்கள்!

ஒரு கணப் பொழுதுதான்!

திடீரென்று உள்ளே இருந்த கிரண்டுகளைத் தூக்கி வில்லு களைத் தட்டிவிட்டு ஒவ்வொன்றாய் வெளியே எறியத் தொடங்குகிறான் ராஜன். தேள் கொட்டி விட்டாற் போன்று எதிர்பாராமல் அதிர்ந்து நிமிர்ந்த கூலிப் படை சற்றுத் தாமதமாகக் கிடங்கை நோக்கிச் சுட்ட குடுகள் ஒன்றும் அவனுக்குப் பட முடியவில்லை.

வெளியே காத்திருந்தவர்களில் சிலர் இறந்து விழுந்த பின்னர், நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட மற்றவர்கள் வேகமாய் அவ்விடத்தை விட்டு ஓடத் தொடங்கினர். ஒடும் போது விலங்குகளுடன் நின்றவர்களில் சிலரைப் படபடவெனச் சுட்டுத் தள்ள மட்டுமே அவர்களால் முடிந்தது.

சத்தங்கள் யாவும் ஓய்ந்த பின்னர் கிடங்கிலிருந்து மெதுவாக வெளியே வந்தான் ராஜன்.

கை விலங்குகள் அகற்றப்படாத நிலையில் சடலங்கள் கிடக்க இடையில் உயிருள்ளவர்களும் அவர்களுடன் விலங்கிடப்பட்ட நிலையில் படுத்துக் கிடந்தனர்.

“தம்பி, ராஜன்.. எனக்கு ஒண்டுமில்லையடா அவங்கள் சுடத் தொடங்கின உடனே நாங்கள் விழுந்து படுத்திட்டம்..”

அப்பா சொல்வதும் கேட்டான் அம்மா...”

உயிர்க்குலம் அனைத்துமே தன்னை ஆதரவளித்து இதம் செய்தாற் போன்ற பரவச உணர்வு ராஜனுக்குள் ஏற்பட்டது.

உடலின் சாரமெல்லாம் அலியாகிவிட்டாற் போன்ற தெம்புடன் அம்மா அங்கே படுத்துக் கிடக்கிறான். முத்துக் கிழவி அருகில் நிற்கிறார். குழந்தை ஒன்றின் ‘குவாகுவா’ ஒலி கேட்கிறது.

பொருள் பொதிந்த பார்வையால் இந்த நிலையை மௌனமாய் அளந்தான் ராஜன்.

அம்மா அவனை அணைத்துக் கொண்டாள்.

உயிர்க்குலம் அனைத்துமே தன்னை ஆதரவளித்து இதம் செய்தாற் போன்ற பரவச உணர்வு ராஜனுக்குள் ஏற்பட்டது.

கண்களில் பொங்கும் நீரை நீர் விட்டுக் கரைத்துக் கழுவிக்கொள்கிறான்.

இதயத்தின் வயிறு நிறையம் வரை கழுவிக்கொண்டான்.

மெல்லிய காற்று இலைகளின் மீது நடந்து போனது.

ஆனால் அவனது குடிசை நாளை எரிக்கப்படலாம்.

“தங்கள் சேவை நாட்டுக்குத் தேவை” மில்க்வைற் ஸ்தாபனம்

மில்க்வைற் உற்பத்திப் பெருட்களின்
மேலுறைகளுக்கு பல வெகுமதிகள்
கொடுக்கப்படும்.

நாளும் நற்பணி செய்திட
தங்கள் ஆதரவை நாடும்.

மில்க்வைற் சவர்க்காரத் தொழிலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

பைத்தியங்கள் வாழட்டும்

அறிமுக எழுத்தாளர்

— எஸ். எஸ். எஸ். ராஜா —

விரிவுரை மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்த நிஷாந்தி மணிக்கட்டைச் சற்று உயர்த்தி நேரத்தைப் பார்த்தாள் மணி மூன்று பத்து. இனி விரிவுரை எதுவும் இல்லை. ஆனால், கௌரிக்கு நாலு மணிக்குத்தான் விரிவுரைகள் முடியும். அவள் உயிரியல் விஞ்ஞானப் பிரிவில் பயில்கிறாள். அவள் வரும்வரை காத்திருக்கத்தான் வேண்டும். இருவரும் அடுத்தடுத்த வீடுகளில் வசிப்பவர்கள் என்பது மட்டுமல்ல, இணைபிரியாத தோழிகளும் கூட.

வழக்கம் போல வேப்பமரத் தடி சீமெந்து பெஞ்சை நோக்கிச் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள். ஆங்காங்கே மாணவ, மாணவிகள் இருவர், மூவராக அமர்ந்தும் நின்றும் சுவாரசியமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உல்லாசமும் உற்சாகமும் நிரம்பிய அவர்களின் ஆரவாரமான உரையாடல்களுக்கு இடையில் நாட்டு நிலைமையைப் பற்றிய அக்கறையும் இடையிடையே தலைதூக்காமலில்லை. கவலையற்று வானம்பாடிகளாகப் பறந்து திரியவேண்டியவர்கள், தம் உள்ளத்தில் இனம் புரியாத சோகத்தையும் சுமக்க வேண்டியநிலை

எப்படி ஏற்பட்டது? என்று வியப்புடன் நினைத்துக் கொள்வாள் நிஷாந்தி.

இன்று நேற்றல்ல, சில காலமாகவே அவள் தன்னைச் சுற்றியுள்ள அந்த உலகத்தைக் கூர்ந்து கவனிக்கத்தான் செய்கிறாள். அநீதிகளைக் கண்ட போதெல்லாம் அதற்கெதிராக முதலிலேயே குரல் எழுப்பிய அந்தப் பல்கலைக் கழகத்துப் பிஞ்சு உள்ளங்கள் இன்றும் குரல் எழுப்பத்தான் செய்கின்றன. போராட வேண்டிய நேரத்தில் போராட்டமும் மற்ற நேரத்தில் படிப்பும், சிரிப்பும், கூச்சலும் கும்மாளமும் இடத்தான் செய்கின்றன. ஆனாலும் அவற்றையும் மீறி அவர்கள் தமக்குள்ளே வெதும்பிக் கொண்டிருப்பது போன்ற பிரமை நிஷாந்திக்கு அடிக்கடி ஏற்படும். தன்னை மற்றவர்களிடமிருந்து அந்நியப்படுத்துவதற்குக் கையில் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு அந்த வேப்பமரத்துப் பெஞ்சிலிருந்து கொண்டு எத்தனையோ முறை அவள் மற்றவர்களைக் கவனித்திருக்கிறாள்.

கௌரிகூடப் பல தடவைகள் நிஷாந்தியைக் கேலி செய்திருக்கிறாள். தமிழிலக்கியம் படிப்

ப்தால் உன்னை நீ ஒரு இலக்கியவாதியாச் நினைத்து விடாதே. மற்றவர்கள் நினைக்காதவற்றையெல்லாம் நினைப்பதாகக் கற்பனை செய்து உன்னை நீயே ஏமாற்றிக் கொள்ளாதே''

கௌரி சொல்வதை நிஷாந்தி என்றுமே பொருட்படுத்தியதில்லை. ஆனால், இன்றைக்கு என்னவோ அவளுடைய மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. அதற்குக் காரணம் சற்றுமுன் நடந்த விரிவுரை தான். சங்ககாலம், சங்கமருவிய காலம் என்பவற்றைப் பற்றிய விரிவுரை அது. விரிவுரையாளர் அவ்விரண்டு கால இலக்கியங்களைப் பற்றியும் மிக நல்ல முறையில் தான் விளங்கப்படுத்தியிருந்தார்.

சங்க காலத்தில் போரும் காத்தலும் சிறந்து விளங்கின. ஆனால் அளவுக்கு மிஞ்சிய போர் வெறி பல ஆடவர்களின் உயிரைப் பறித்தது, அந்நியர் வருகை தமிழரின் மதம், மொழி, கலாச்சாரம் இவற்றில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. பெண்கள் பலவித கொடுமைகளுக்கு ஆளாகினார்கள். மொத்தத்தில் சமுதாய ஒழுக்கமே கெட்டழிய நேரிட்டது. இவையே சங்கமருவிய காலத்து இலக்கிய நூல்களின் தோற்றத்துக்கு காரணமாயின. இதுதான் நிஷாந்தி கிரகித்துக் கொண்ட விரிவுரையின் சாராம்சம். அன்றும்சரி, இன்றும்சரி அப்பாவிர்களான பெண்கள் குற்றம் எதுவும் செய்யாமலே துன்பங்களை அனுபவிக்க நேரிட்டிருக்கிறதே என்பதுதான்

அவள் மனக் குழப்பத்திற்குக் காரணம்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் அவள் இவற்றைக் கேட்டிருந்தால் இப்படியெல்லாம் உலகத்தில் நடந்திருக்குமா? என்று தான் கேட்டிருப்பாள். ஆனால், இப்போது அப்படியொரு கேள்வி எழுவதற்கே இடமில்லை. பித்தனைக்குத் தங்க முலாம் பூசும் இலக்கியகர்த்தாக்களைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். சமுதாயத்தில் தாம் காணும் அவலங்களை, அநீதிகளை இலக்கியம் என்ற பெயரில் எவ்வளவு அழகாக வெளிக் கொணர்ந்திருக்கின்றார்கள். அன்றைக்குப் புலவர்கள் செய்ததை இன்று எழுத்தாளப் பெருந்தகைகள் சிலர் செய்யாமலில்லை.

சமுதாயத்தில், குறிப்பாகப் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள் நீக்கப்படுகின்றனவோ இல்லையோ, அவை பல சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் பிறக்கக் காரணமாகி விடுகின்றன என்பது உண்மை. தங்கமுலாம் பூசினாலும் பித்தனை பித்தனைதான். அதுபோலத்தான் இலக்கியகர்த்தாக்கள் கொடுமைக்குள்ளான அல்லது அநீதிகளுக்கு ஆளான பெண்களைப் பற்றி எவ்வளவு எழுதினாலும் அதனால் பெரும் சமுதாய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று கூறுவதற்கில்லை. கதைகளில் தான் இலக்கியவாதிகள் தோன்றிக் களங்கப்பட்ட பெண்களுக்கும், அபலைப் பெண்களுக்கும் வாழ்வு கொடுக்கும் விந்தையைப்

பார்க்கமுடியும். ஆனால், நிஜ வாழ்வில் ஆயிரத்தில் அல்ல. இலட்சத்தில் ஒருவரைத்தான் அவ்விதம் காண முடிகிறது. இன்றைய எமது நிலையில் இலட்சத்தில் ஒருவர் எந்த மூலைக்கு?

“என்னடி புத்தகப்பூச்சி, இன்றைக்கு என்னத்தைப் பற்றிக் கற்பனை?” என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்குற்று நிமிர்ந்து பார்த்தான் நிஷாந்தி. அவளருகில் கௌரி நின்றிருந்தாள். கௌரி தனியாச வரவில்லை அவருடன் இன்னொரு மாணவனும் நின்றிருந்தான். அவனுடன் பிச்சிப் பழகவில்லையே தவிர, அவன் பெயர் ஜெயராம் என்பதும், அவனும் கௌரியுடன் உயிரியல் விஞ்ஞானப் பிரிவில் படிக்கிறான் என்பதும் நிஷாந்திக்குத் தெரியும். மேலும் அவன் ஒரு சிறந்த பேச்சாளன். மாணவர்களிடையே நடக்கும் விவாத அரங்குகளில் அறிவு பூர்வமான கருத்துக்களை முன் வைப்பவன். நாட்டின் சூழ்நிலைபால் பொது மக்கள் பாதிக்கப்படும்போதெல்லாம் அவர்களுக்கு உதவுவதில் முன்னின்றுசெயற்படுபவன் இவன் எதற்காகக் கௌரியுடன் வந்திருக்கிறான்?

நிஷாந்தியின் உள்ளத்தில் எழுந்த கேள்வியை உணர்ந்தது போல,—

“நிஷாந்தி மீற மிஸ்டர் ஜெயராம் இவரை உனக்குத் தெரியும்தானே. இவர் முக்கியமான ஒரு விஷயம் உன்னுடன் கதைக்க வேண்டும் என்றார் அத

ற்காக அழைத்து வந்திருக்கிறேன்” என்றார் கௌரி.

“அப்படி என்னுடன்கதைப் பதற்கு என்ன விஷயம் இருக்கிறது? என்பதுபோல ஜெயராமைக் குழப்பம்முடன் பார்த்தான் நிஷாந்தி.

“பயப்பட வேண்டாம் மிஸ் நிஷாந்தி. இப்ப எமது நாடு இருக்கிற நிலை உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. இந்த நிலையில் எமது மக்கள் பல்வேறு வழிகளாலும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இம்மன்ற உதவிகளைச் செய்ய வேண்டியது எமது கடமை. அதற்காக நாம் ஒரு “கொமிற்றி” அமைத்துச் செயற்பட முடிவு செய்திருக்கிறோம். எமது செயற் குழுவில் இடம்பெறுவதற்குத் தகுதியானவர்களிலே உங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம். அது தொடர்பாகவே உங்களுடன் கதைக்கவந்திருக்கிறேன்” என்று நிஷாந்தியைப் பாக்கத்துக் கூறின ஜெயராம்.

அதைக் கேட்டதும் நிஷாந்தியின் முகம் சற்று மலர்ந்தது. “நல்ல முயற்சி. கட்டாயம் நானும் உங்களுடன் சேர்ந்து உதவி செய்கிறேன் ஜெயராம்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறிய நிஷாந்தி தொடர்ந்து,

எப்படி உதவி செய்யப் போகிறீர்கள்? பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உணவு, உடை, நிதியுதவி என்றெல்லாம் செய்வது அவசியந்தான். என்றாலும் அது

யானைப் பசிக்குச் சோள்ப்பொரி போலத்தான் அமையும்” என்றார்.

“நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். வாழ வழி தெரியாமல் தவிக்கும் மக்களுக்கு இரண்டு வாரத்துக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களை வழங்குவதாலோ அல்லது சொற்ப நிதி உதவியை வழங்குவதாலோ நாம் எதையும் சாதித்துவிடமுடியாது. அரசாங்கம் வேண்டுமானால் அவ்விதம் செய்துவிட்டு மார்தட்டலாம். நாம் அவ்விதம் செய்ய முடியாது. மேலும் நாம் இன்றைய நிலையில் பொது மக்களிடமிருந்து உணவுப் பொருட்களையோ, உடைகளையோ அல்லது நிதி உதவியையோ அதிகம் எதிர்பார்க்கவும் முடியாது”

“அப்படியானால் உங்கள் திட்டம்தான் என்ன?”

“பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக அரசாங்க சார்பற்ற பல பொது ஸ்தாபனங்கள் இப்போது செயற்படுகின்றன. ஆனால், இவற்றிலிருந்து எவ்விதம் உதவிகளைப் பெற்றுக் கொள்வது என்று தெரியாத நிலையில் பலரிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை. அத்தகையவர்களுக்குத் தகுந்த வழிமுறைகளைக் காட்டி உதவுவது எமது முக்கிய நோக்கம்”

“உண்மையிலேயே இது நல்ல நோக்கம். இவ்விஷயத்தில் நாம் முக்கியமாக, பாதிக்கப்பட்ட பெண்களைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்”

“ஏன் அப்படிச் சொல்பவர்கள் நிஷாந்தி? பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்றால் அதில் ஆண்பெண் என்று பேதப்படுத்துவது வீண் சச்சரவுகளைத் தோற்றுவிக்கத்தான் வழிவகுக்கும்” என்றான் ஜெயராம்.

“அப்படிச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளக்கூடது ஜெயராம். பாதிக்கப்பட்ட ஆண்களுக்கு எத்தனையோ வழிகளால் உதவி கிடைக்க வாய்ப்புண்டு. அவ்விதம் உதவி கிடைக்காவிட்டாலும் அவர்களால் எப்படியோ சமாளிக்க இயலும். ஆனால், பெண்களின் நிலை அதுவல்ல. கணவன்மாரை இழந்த மனைவியர், காதலரை இழந்த காதலியர், சகோதரர்களை இழந்த சகோதரியர், பிள்ளைகளை இழந்த தாய்மார்கள், ஏன் இன்னும் பலவித கொடுமைகளுக்கு இலக்கான பெண்கள் இப்போது நம் மத்தியில் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதில் என்ன தவறு?” என்றார் நிஷாந்தி உணர்ச்சியுடன்.

“ஒரு தவறுமே இல்லை. ஆனால், நீங்கள் அவசரப்படுகிறீர்கள் நிஷாந்தி. பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு உதவுவது பற்றியும் நாம் சில திட்டங்களைச் செயற்படுத்தவுள்ளோம் அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அமைத்துக் கொடுப்பதற்காகச் செயற்படும் பல நிறுவனங்களுடன் நாம் தொடர்பு கொள்வதாக இருக்கிறோம். மறுவாழ்வு என்று சொல்லும்போது சுயதொழில்

வாய்ப்பு முதலியன மட்டுமல்ல, பாதிக்கப்பட்ட பெண்களில் எத்தனையோ பேர் இள வயதினர்; வாழ வேண்டியவர்கள்; நடந்து போனவை கனவு என்றெண்ணி அவர்கள் வாழ வேண்டும். அவர்களுக்கு வாழ்வழிப்பதற்கு வழி வகுப்பதும் எமது நோக்கம்'' என்ற ஜெயராமை இடைமறித் தான் நிஷாந்தி.

''நீங்களும் கற்பனாவாதி யாகிவிட்டீர்கள் ஜெயராம். நீங்கள் கூறுவதுபோல எத்தனை பெண்களுக்கு மறுவாழ்வு அமைத் துக் கொடுக்கமுடியும்? எத்தனை ஆடவர் அதற்கு முன்வருவார்கள? இலட்சியவாதிகளைக் கதைகளில்தான் காணமுடியும். நிஜ வாழ்வில் எத்தனை பேர் அவ்விதம் நடப்பார்கள்? சற்றுமுன்னர் நீங்களும் கௌரியும் வரும் போதுகூட நான் இதைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்'' என்று கூறிய நிஷாந்தி இலக்கிய விரிவுரை தனது மனத்தில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பைப் பற்றிக் கூறினாள்.

''நீங்களும் மிகவும் 'ஸென் சிறிற்வ ரைப்'பாக இருக்கிறீர்கள் நிஷாந்தி. சங்ககாலம், சங்க மருவிய காலத்துப் போர்க்கால விளைவுகளைத் தற்காலத்துடன் நீங்கள் ஒப்பிடுவது அவ்வளவு சரியல்ல. குறிப்பாக எமது நாட்டைப் பொறுத்தவரை அது கொஞ்சம் கூடச் சரியல்ல என்றே கூறுவேன். இங்குள்ள இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் பெரும்பாலும் படித்தவர்கள், சுயமாகச் சிந்தித்

கத் தெரிந்தவர்கள்; சரியான வழியில் துணிந்து நடப்பவர்கள். பாரதி கூறியதுபோல மனதில் உறுதியுடையவர்கள்; உங்கள் பெண்மனம் சில விஷயங்களை யிட்டுக் கலங்குவது இயற்கை''

''ஊருக்கு உபதேசம் செய்யப் போகிறீர்களா?''

''இல்லை, நீங்கள் அவநம்பிக்கையுடனிருக்கிறீர்கள் நிஷாந்தி. நானும் எனது நண்பர்கள் சிலரும் எடுத்திருக்கும் முடிவை இப்ப உங்களுக்குச் சொல்லலாம் என நினைக்கிறேன். பாதிக்கப்பட்ட பெண்களையே நாம் திருமணம் செய்து கொள்வதற்காக உறுதி பூண்டிருக்கிறோம். இதை வெறும் பேச்சுக்காக நான் சொல்லவில்லை. இதற்காக எம்மைத் தியாகிகள் என்றோ, இலட்சியவாதிகள் என்றோ கூறி நாம் மார்தட்டித் திரியப் போவதில்லை. நாம் செய்யப்போவது சமுதாயத் துக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமை. அவ்வளவுதான். எங்களைப் போன்று இலமறை காயாக எத்தனையோ இளைஞர்கள் செயல் வீரர்களாக இருக்கிறார்கள். நீங்கள் கூறியதுபோல மேடைப் பேச்சுக்களிலும், எழுத்தாளர்களின் கற்பனையிலும் காணக்கூடியதாக இருந்தவற்றை நடைமுறையில் காணமுடியாத காலம் ஒன்று இருந்தது உண்மை தான். ஆனால், இப்ப நிலமை தலைகீழாக மாறிவிட்டது. கற்பனையிலும் விஞ்சிய நிகழ்ச்சிகள் எமது வாழ்க்கையாக அமைந்து விட்டன'' மிகுந்த உணர்ச்சி

யுடன், சொற்பொழிவாற்றுவது போலப் பேசினாள் ஜெயராம்.

அவன் முகத்தையே பிமிரப் புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நிஷாந்தி. நிச்சயம் கர்லம் மாறிக் கொண்டதானிருக்கிறது.

''இவள்தான் பைத்தியம் என்று நினைத்தேன். அவளைவிட நீங்கள் பெரிய பைத்தியமாக இருக்கிறீர்களே ஜெயராம்'' என்றாள் இதுவரை அமைதியாக இருந்த கௌரி.

உன்னை மாதிரி நடக்கிற தெல்லாம் நடக்கட்டும். நாம் ஏன் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டும்? என்று எண்ணுகிற பைத்தியங்களும் எம்மத்தியில் அதிகம் இருக்கத்தான் செய்கின்றன' என்று கூறிச் சிரித்தாள் நிஷாந்தி. ஜெயராமின் முகத்திலும் அதை ஆமோதிப்பது போல புன்னகை தோன்றியது அதைக் கண்ட கௌரியும் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

- ❁ விவசாய கிருமிநாசினிகள்
- ❁ உரப்பசளை வகைகள்
- ❁ சயிக்கிள் உதிரிப்பாகங்கள்
- ❁ இரும்பு வகைகள்
- ❁ சீமேந்து
- ❁ கோழித்தீன்
- ❁ சாக்கு வகைகள்

அனைத்தையும் ஒரேஇடத்தில் பெற்றுக் கொள்ள சிறந்த இடம்

சபா ரேட்ஸ் சென்ரர்

அச்சுவேலி

மட்டக்களப்பு பேச்சு மொழியில் இலக்கியச் சொற்கள் (அன்புமணி)

ஒவ்வொரு மொழியிலும் பேச்சு வழக்கு ஒன்றாகவும், எழுத்து வழக்கு வேறொன்றாகவும் இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். எழுத்து வழக்கில் இலக்கண அமைதி செறிந்தும், கவிதைச் செழுமை நிறைந்தும் காணப்படும். ஒரு மொழி பேச்சுவழக்கில் திரிந்தும் பிறழ்வதும் பிறிதோர் உருவம் பெற்றிருப்பது உண்டாகும்.

இருந்தபோதும் எழுத்து மொழிக்கு இல்லாத ஒரு தனித்தன்மை, உயிர்த்துடிப்பு, மண் வாசனை, பேச்சு மொழியில் உண்டு. ஒரு பிரதேசத்தின் தனித்துவம் அப்பிரதேசத்தின் பேச்சு மொழியிற் பிரதிபலிக்கும் பிரபல நாடகாசிரியர் பெர்னாட்ஷா எழுதிய 'பிக்மாலியன்' என்ற நாடகத்தில் இத்தனித்தன்மை மிக நாகுக்காகக் கையாளப்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம். தமிழில் இத்தன்மை மிகத் தாராளமாக உண்டு. தமிழகத்திலேயே திருநெல்வேலித் தமிழ், தஞ்சாவூர்த் தமிழ், மதராஸ் தமிழ், கொங்குநாட்டுத் தமிழ் என நூற்றுக்கணக்கான பிரதேசப் பேச்சுவழக்குகள் உண்டு. சுழத்தைப் பொறுத்தவரை யாழ்ப்பாணத் தமிழ், மட்டக்களப்புத் தமிழ் என்பன பிரசித்தமானவை.

மட்டக்களப்புப் பேச்சு மொழி, தமிழ் அறிஞர் பலரையும் கவர்ந்த ஒன்று. ஏனைய பிரதேசப் பேச்சு மொழிகளைவிட மட்டக்களப்பு பேச்சு மொழிக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அது தான் இப்பேச்சு மொழியில் கலந்துள்ள இலக்கியச் சொற்கள். கவித்தொகை, குறுந்தொகை, சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் போன்ற பல பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்களின் பயிலும் சொற்கள். இங்குள்ளோர் பேச்சு மொழியில் இடம் பெற்றிருப்பது விந்தையே ஒண்ணு, மறுகா(ல்) மறுகி, கொள்ளை, அம்மை, அமுது, அதர், குழறி, கூத்து முதலிய இலக்கியச் சொற்கள் சர்வ சாதாரணமாக இங்குள்ள மக்களின் பேச்சில் அடிபடுவதைக் காணும் பிறர், வியந்து நிற்பதில் ஆச்சரியம் இல்லை.

தமது வியப்பை, மட்டுநகருக்கு வருகை தந்த அறிஞர் பெருமக்கள் பலர் தாம் எழுதிய கட்டுரைகளில் அவ்வப்போது தெரிவித்துள்ளனர்.

அப்படியான சில சொற்களை இப்போது நாம் பார்ப்போம்.

'ஒண்ணு' என்ற சொல் முடியாது 'இயலாது' என்ற பொரு

ளில் இலக்கியங்களில் வழங்கும்? "இட்டவித்தி னெதிர்த்து வந்தெய்தி, ஒட்டுங்காலை யொழிக் கவு மொன்னு" (சிலப்பதிகாரம்) "தேடித்தேடொணுத் தேவனை என்னுள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்" (தேவாரம்) இவ்வாறு பரவலாக இலக்கியங்களிற் காணப்படும் 'ஒண்ணு' என்ற சொல் இதே பொருளில் மட்டக்களப்பில் பயிலப்படும். என்னால் முடியாது என்பதை எனக் கொண்ணு என்றும், 'என்னால் நடக்க முடியாது' என்பதை 'என்னால் நடக்கொண்ணு' என்றும் கூறுவர்.

மறுகா(ல்) என்னும் சொல் அப்புறம் 'பின்பு' என்ற அர்த்தத்தில் இலக்கியத்தில் வழங்கும். "சிறுதினை மறுகால், கொழுங்கொடியவரை பூக்கும்" எனக் குறுந்தொகை 82ம் செய்யுளில் வருகிறது. இதே போன்று மட்டக்களப்பில் 'நான் பின்பு சொல்கிறேன்' என்பதை 'நான் மறுகா சொல்லுவன்' என்றும் "நான் பின்பு வருவேன்" என்பதை 'நான் மறுகா வாறன்' என்றும் கூறுவர்.

'கொள்ளை' என்ற சொல் "மிக அதிகமாக" என்ற பொருளில் இலக்கியப் பாடல்களில் பயிலப்படும். மட்டக்களப்பின் பேச்சுத் தமிழிலும் இது தாராளமாகப் புழங்கும். 'குளத்தில் தாமரைப்பூ கொள்ளையாக் கிடக்கு' 'சோறு கொள்ளையா வச்சிருக்கிறு' என்றெல்லாம் மட்டக்களப்புப் பேச்சுத் தமிழில் குறிப்பிடுவார்கள்.

"அம்மா என்று தமிழில் எங்கும் பொதுவாக வழங்கும் சொல் மட்டக்களப்பில் 'அம்மை' என்று வழங்குகிறது. 'அம்மை அப்பன்' என இறைவனை இலக்கியப் பாடல்கள் குறிக்கின்றன. "அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே" என்பது திருவாசகம். 'அமுது படைத்தல்' என்பது பெரும் சாப்பாடு போடுவதைக் குறிக்கும் இலக்கியச் சொல். மட்டக்களப்பிலும் அதே பொருளில், ஒருவர் இறந்த முப்பத்தொராம் நாள் தானம் கொடுப்பதை 'அமுது கொடுத்தல்' எனக் கூறுவர்.

இங்குள்ள விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் காட்டு வெளியில் காணப்படும் காலடிப் பாதையை 'அதர்' என்று குறிப்பிடுவர். இச்சொல் 'ஆக்கம் அதர் வியைச் செல்லும்' என இலக்கியப் பாடலில் வருகிறது.

'அமுதல்' என்பதை 'குழறுதல்' என வழங்குவர். 'ஏன்டா குழறுறாய்?' குழறினப்போல போனது வருமா? என்பது இங்குள்ள பேச்சு மொழி. இதே பொருளில் இச்சொல் திருவாசகத்தில் கோயில் மூத்த பதிகம் 10ம் பாடலிலும் "நயனநீர் மல்கா வாழ்ந்த வாய்குழறு" என வருவதைக் காணலாம்.

மட்டக்களப்பில் ஆடப்படும் கூத்தை வெளியூர்க்காரர் 'நாட்டுக்கூத்து' எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். எழுத்திலும் இவ்வாறே அது பயிலப்பட்டு இன்று எங்கும் 'நாட்டுக்கூத்து' என்றே இக்கூத்துக் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால்

மட்டக்களப்புப் பேச்சு மொழியில் 'நாட்டுக்கூத்து' என்ற சொல் கிடையாது. அன்று முதல் இன்றுவரை 'கூத்து' என்றே இங்குள்ள மக்கள் கூறுவர். 'கூத்துப் பார்க்கப் போவோமா?' 'இன்றைக்கு என்ன கூத்து' என்றே உரையாடல் நிகழும். இஃது 'கூத்தாட்டவைக்குமா' தற்றே பெருஞ் செல்வம். போக்கு மதுவிழிந்தற்று' எனத் திருக்குறளில் வருவதைக் காணலாம். மேலும், 'குரவைக்கூத்து' 'தில்லைக் கூத்தன்' என 'கூத்து' என்ற சொல் இலக்கிய வழக்கில் பரவலாக வருவதைக்காணலாம்.

மேலும் சில சொற்கள் வருமாறு:-

அந்தை - ஒரு பகுதி (உ-ம்) 'ஒரு அந்தையைக் கொண்டு போவது' அப்புதல் - பூசுதல் ஒட்டுதல் (உ-ம்) சுவரில் சாணியை அப்பி விட்டார்கள்.

அனைதல் - பிரட்டிக் கொள்ளுதல் (உ-ம்) 'தம்பி புழுதி அனை' றுள்.

ஆக்கினை - தண்டனை (உ-ம்) 'இதென்ன ஆக்கினையாக் கிடக்கு

இக்கட்டு - இடர், துன்பம் என்ற பொருளில் வழங்கும். (உ-ம்) 'பெரிய இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டான்.'

ஓய்யாரம் - சொகுசு, அலங்காரம் - 'நல்ல ஓய்யாரம்' என வஞ்சப் புகழ்ச்சியாக வழங்கும். (உ-ம்) 'அடை ஓய்யாரத்தைப் பாரு'

ஒள்ளுப்பம் - கொஞ்சம் - 'எனக்கு ஒள்ளுப்பம் தா'

கிறுக்கு - திரும்பு - (உ-ம்) 'சந்தியில் கிறுகிப் போனான்'

துமித்தல் - தூறுதல் - (உ-ம்) 'மழை துமிக்கிறது', துமி என்பது துளியின் கிறுபகுதி')

பூரூரம் - நகைகள் - (உ-ம்) 'மணப் பொண்ணுக்கு நிறைய பூரூரம் போட்டிருந்தார்கள்'

இப்படி நூற்றுக் கணக்கான இலக்கியச் சொற்கள் மட்டக்களப்புப் பேச்சுத் தமிழில் உண்டு.

இவை தவிர, இருட்டோட (இருள் பிரியும் அதிகாலை) மாலைபட (மாலைபட்டு மறையும் நேரம்) எழுலான் (சூரியன் எழும் கிழக்குத் திசை) படுவான் (சூரியன் மறையும் மேற்குத் திசை உண்டென்ன (அதிகமாக) உள்ளநாளும் (ஒவ்வொரு நாளும்) என்பது போன்ற அர்த்தபுஷ்டியான சொற்கள் ஆயிரம் உண்டு மட்டக்களப்பு பேச்சுத் தமிழில்.

இதன் பின்னணியில் பெருமை மிக்க வரலாறு ஒன்று உண்டு என்பதில் சந்தேகமில்லை. முறையான ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படின் அவ்வரலாற்றைக் கோடி காணுதல் சாலும்.

ஏன் பிறந்தேன்

தமிழ்த் தொழிலாளி

எனக்கு இந்நாட்டில் அமைதியுடன் வாழ வழியில்லையா? ஆட்சியாளர்களின் இனக் கொள்கையால் பாதிக்கப்பட்டேன். அல்லப்பட்டேன் ஆயிரக் கணக்கான எனது சகோதர தமிழ் தொழிலாளர்கள் வேலைத் தளத்திலும் வேலைக்குச் சென்ற போதும் சிங்களக் குண்டர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டகொரு சம்பவங்கள் எத்தனை. அதனால் பாதிக்கப்பட்ட அவர்களது குடும்பங்களின் பரிதாப நிலை விபரிக்க முடியாதவை.

இந்நாட்டில் 1956, 1958, 1961, 1977, 1981, 1983 அதன் பின்னர் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்ற இனக்கலவரங்களாலும் வன்செயல்களாலும் பலியான தமிழ்த்தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை ஆயிரத்துக்கும் அதிகமாகி விட்டன. நிரீக்கதி ஆக்கப்பட்ட இவர்களது நல்வாழ்வுக்கு உதவ தொழிற்சங்க அமைப்புகள் எதுவும் முன்வரவில்லையே. தமிழ்ச் தொழிலாளிக்கு ஏன் இந்த நிலை ஐ. நா. சபையின் ஆதரவுடன்? இயங்கும் சர்வதேச தொழிற்சங்க நிறுவனத்திற்கு தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் பிரச்சனையை எடுத்துச் சொல்ல தொழிற்சங்கங்கள் முன்வராதது ஏன். தமிழ்ச்

தொழிலாளர் என்பதற்காகவா இப்பறக்கணிப்பு.

காடாய். கருங்கல் பூரியாய் மலைமேடாய் இருந்த நாட்டை பொன் கொழிக்கும் பூமியாக்கிய மலையகத்தொழிலாளி, நாடற்றவன், வாக்குரிமை அற்றவன், குடியுரிமை அற்றவன் ஆக்கி அடிமையாக வாழ வைக்க 1948 இல் இலங்கை இந்திய பிரசாவுரிமை சட்டத்தை கொண்டு வந்த சிங்கள இனவாத முதலாளித்துவ அரசு இன்றுசகல அதிகாரத்துடன் ஆட்சிப்பீடத்தில் இருக்கிறது இந்த அரசின் ஆட்சிக்காலத்தில் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை எத்தனையாயிரம்.

இந்நாட்டுக்காக உழைத்து மைத்து ஊருக்கு வந்த மலையகத்தமிழ் தொழிலாளிக்கு என்று தான் விமோசனம் கிடைக்கும்.

1983 இனக்கலவரத்தினாலும் தொடர்ந்து இடம் பெற்ற வன்செயலாலும் பாதிக்கப்பட்டு தொழிலை இழந்த ஆயிரக்கணக்கான அரசு கூட்டுத்தாபன, தனியார் துறை ஊழியர்களின் அவலநிலையை எண்ணிப்பார்க்கிறேன். ஆண்டாண்டுகாலமாக இந்நாட்டின்

அரசிற்கு உழைத்துக் கொடுத்த அரச ஊழியர்களுக்கு “ஓய்வூதியம் இல்லை” “சேமலாப நிதி இல்லை” “சேவைக் கால நலங்கள் இல்லை” வேலை இழந்தோர் அனைத்தையும் இழந்தோர் ஆகிவிட்டனர். இவர்களுக்காக 1983 இல் இருந்து குரல்கொடுத்து வரும் பாதிக்கப்பட்ட ஊழியர் இணைப்புக்குழு மேற் கொண்ட நடவடிக்கைகளால் வேலை இழந்த ஊழியருக்கு ஓர் வழி பிறந்தது. ஆனால் அதன் பலனை அவர்கள் அனுபவிப்பதில் பல்வேறு தாமதங்களும் நடைமுறைச் சிக்கல்களும் இருந்து வருகின்றன.

1956 இல் கொண்டு வரப்பட்ட சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தால் வேலை இழந்த பதவியை விட்டு விலகிய தமிழர்கள் எத்தனையாயிரம்.

சிறிலங்கா சு. கட்சியின் ஆட்சிக்காலத்தில்கொண்டுவரப்பட்ட தேசியமயத்திட்டத்தால் ஆட்சேர்ப்பில் தமிழ்த் தொழிலாளி ஒதுக்கப்பட்டான் தமிழ்த் தொழிலாளியாக பிறந்த காரணத்தினால் “அனைத்தையும் இழந்தான்” இழக்கின்றான். இந்த நிலைதான் எனக்கும்.

எழுத்தாளர்களுக்கு சன்மானம்

‘புத்தெழில்’ எழுத்தாளர்களுக்கு சிறுதொகை சன்மானம் வழங்கப்படும் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் அறியத் தருகின்றோம். இதுவரையும் ஈழத்தில் வெளிவரும் மாத சஞ்சிகைகள் மேற் கொண்டு வருவது புதுவழிகளைக் கடைப் பிடிப்பது எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதற்குமே.

தரமான படைப்புக்களை ஆக்குவதற்கு ஒரு தூண்டு கோலாகும்.

- ஆசிரியர் -

புத்தெழில் சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா - ரூ. 100/-
அரையாண்டு - ரூ. 50/-
தனிப்பிரதி - ரூ. 7.50

தொடர்ந்து மாதந்தோறும்

வெளிவர இருக்கும்

புத்தெழில்

இதழுக்கு எழுதுமாறு
எழுத்தாளர்களை வேண்டுகிறோம்.

சமுதாய சூழலையும், தமிழர் கலாச்சார பண்பாட்டு உயர்வுகளையும்

சமய நெறிகளையும்,

விலக்கிய ரசனைகளையும்

வரலாற்றுண்மைகளையும்

அடிப்படையாகக் கொண்ட

படைப்புக்களை

ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கின்றோம்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி

மு. திருஞானசேகரம்

ஆசிரியர்

‘புத்தெழில்’

அறிவொளி வீதி,

புத்தூர்.

புதுவையில் பிறக்கும் புத்தெழிலை
வாழ்த்துகிறோம்

நீயு அகுரோஸ்

உர வகைகளுக்கும், கிருமி நாசினிகளுக்கும்
ஏனைய விவசாயம் சம்பந்தமான பெருட்களையும்
பெற்றுக்கொள்ள நாடுங்கள்

தரம் நாடுவோர் தவறுது நாடும் இடம்

நீயு அகுரோஸ் வல்லை வீதி அச்சுவேலி

மங்கள் வைபவங்களை

நான்கு கமெராக்கள் மூலம்

நவீனரக பிக்கர் சாதனம் மூலம்

வீடியோ படம் பிடித்திடவும்

S. M. T. மணப்பந்தல் கதிரைகள்

வாடகைக்கு பெற்றுக் கொள்ளவும்

இன்றே நாடுங்கள்

வீடியோ கலாமினி

மத்தியசந்தை உட்புறம்
அச்சுவேலி

கிளை

டச்சுரோட் சாவகச்சேரி

வெறி

வரதர்

கொஞ்சம் இங்கே பாருங்
கள்!... தலையைச் சாடையாக
இந்தப்பக்கம் சாயுங்கள்; அந்தப்
பக்கமல்ல, இந்தப் பக்கம்
போதும் சரி சரி;... எங்கே
சாடையாகச் சிரியுங்கள்..

பூவழியிலே இருந்து
மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை.
நெஞ்சுக்குள்ளே நிறைந்து
தொண்டைக் குழியில் பொங்கிக்
கொண்டு நின்ற சிரிப்பை இது
வரையும் அடக்கி அடக்கி வைத்
திருந்தது. சாடையாகச் சிரிக்கச்
சொன்னது தான் தாமசம்.
படிபெற்று சிரித்துக் கொட்டி
விட்டான். சிரிப்பு எப்போதும்
தனித்து, நிப்பதில்லையே! பக்
கத்தில் நின்ற பூவழியின் கோழி
தங்கமலரும் சிரித்தான்.

பெரிய கமெராவுக்குப் பின்
னால் நின்று கொண்டு போட்
டோ எடுக்கத் தயாராக நின்ற
சம்மந்தன் - 'சரியான நல்ல 'போ
சைக் கெடுத்துவிட்டீர்களே!' என்று
கோபப்பட வேண்டவன்,
அவனும் சிரித்தான். பிறகு,
'நீங்கள் இப்படிச் சிரித்துக்
கொண்டு இருந்தால் போட்டோ
எடுத்த மாதிரித்தான்; நான்
'டபிள்சார்ஜ்' போட்டு விடு
வேன்!' என்றான்.

"அப்படியானால் உடனே
ஒரு 'போட்பலகை' எழுகி முன்
பக்கம் கொங்க விடுங்கள்: 'சிரிக்
கிறவர்களுக்கு டபிள்சார்ஜ்;
அழுகிறவர்களுக்கு அரைச்
சார்ஜ்; என்று! - உங்கள் ஸ்ரீடி
யோ அழது வடிந்து கொண்டி
ருக்கும்'" என்றான் பூவழி.

"அதனாலென்ன. உங்களைப்
போன்றவர்கள் அமுதால் கூட
அதிலும் ஒரு நல்ல 'போஸ்'
இருக்குமே!" என்றான் சம்மந்த
ன்.

இந்த வார்த்தைகளை வெ
றும் வாயிலால் அவன் சொன்ன
காசக் கங்கமலர் நினைத்தான்.
அவை பூவழிகித்தோ அவை
வெறும்வார்த்தைகளாகத்தோன்
றவில்லை. அவன் கரும்பு வில்லை
வளைத்துத் தொடுத்து விட்ட
மலர்ப் பாணங்களாகத்தோன்
றின. அவன் கன்னங்களில் சிவப்
பேறிற்று எங்கிருந்தோ ஒரு
நாணம் ஓடிவந்து அவன் முகத்
தில் படிந்து அழகு செய்தது.

பொதுவாகப் பெண்களின்
உருவத்திலே கலை அழகைக்
கண்டு ரசிக்கின்ற சம்மந்தனுக்கு,
பூவழியின் வடிவிலே அந்தக்
கலைக்கும் மேலான ஏதோ ஒன்று
இருப்பதாகத் தோன்றிற்று.

ஒரு வழியாகப் போட்டோ எடுத்து முடித்துக் கொண்டு தோழிகள் இருவரும் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய ஊரான நல்ல புரத்துக்குப் போகிற பஸ் சீக்கிரமே கிடைத்தது. மல்லாமல் இருவருக்கும் சாதியாக ஒரு ஆசனமும் கிடைத்துவிட்டது!

“என்ன பூ, உன்னை உயிரை விடுகிறேர் அந்த ஸ்ரடியோ மனேஜர்! என்ன சங்கதி?” என்று கேட்டாள் தங்கமலர்.

“என்ன செய்துவிட்டார் அப்படி? அவர் ‘பிஸ்னஸ்’ காரர்; எல்லோரோடும் அப்படித் தான் நடந்து கொள்வார்” என்றாள் பூவழகி.

“அது தான் பார்த்தேனே, நாங்கள் வாசலில் தலை காட்டிய வுடன் ஓடி வந்து உபசரித்தார் போட்டோ எடுப்பதற்கும் தானே வந்தார். அத்தனை ‘கிளாக்’ மார் இருக்கவும் கானே வந்து பில் போட்டுத் தந்தார். இவை தான் போகட்டும்; எங்களுக்கு முன்னால் போட்டோ எடுத்தவர் களுக்கு பத்து நாள் தவணை போட்டாரே, எங்களுக்கு மட்டும் எப்படி மூன்றே நாட்களில் - சனிக்கிழமையே தருவதாகச் சொன்னார்?” என்று தங்கமலர் கேட்டாள்.

தங்கமலர் சொல்லச் சொல்லப் பூவழகியின் உள்ளத்தில் இனம் தெரியாத ஒரு மகிழ்ச்சி துள்ளிக்குதித்தது. வெட்கமா

கவும் இருந்தது. “நான் முன்பும் சில தடவைகள் அவருடைய ஸ்ரடியோவில் வந்து போட்டோ எடுத்திருக்கிறேன். அதுதான் கொஞ்சம் பழக்க முண்டு அதோடு எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் அவருடைய மாமா வீடு இருக்கிறது. எப்போதாவது அங்கே வரும்போது...”

“ஓ! அங்கே வரும் போது கதைத்துப் பேசிக்கா...”

“ஓ சும்மா இரு கங்கம், அப்படி யொன்றுமில்லை. ஸ்ரடியோவுக்கு வந்த போது தவிர ஒரு நாட்கூட அவரோடு நான் கதைக்கவில்லை...”

இவ்வளவில் பூவழகிக்குக் கொஞ்சம் உசார் வந்துவிட்டது. கோழியிடம் சாடையாக மனதைத் திறக்கவேண்டும் போல் ஒரு புழுக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது அவள் தொடர்ந்து, “தங்கம், அவரைப் பார்த்தால் மிக நல்ல பிள்ளையாகத் தோன்றுகிறது!” என்றாள்.

“ஓ! அதோடு மிக அழகாகவும் இருக்கிறாரே!” என்று கூறிக் தங்கமலர் விஷமமாகச் சிரித்தாள்.

“போ, போ; உனக்கு எப்பவும் கேலிதான்” என்று அவளை முழங்கையால் இடித்தாள் பூவழகி

இறங்கிடையில் தல்லபுரம் நெத்துவிட்டது.

தங்கமலரின் வீடு முன்னுக்கு வரவும் அவள் முதலில் இறங்கி விட்டாள். அவள் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினாளே தவிர, பூவழகியின் உள்ளத்தை விட்டு இறங்காமல், ‘அதோடு மிக அழகாகவும் இருக்கிறாரே;... அதோடு மிக அழகாகவும் இருக்கிறாரே’ என்று ஓயாமல் குசுகுசுத்துக்கொண்டு இருந்தாள்

★ ★ ★

இதற்குப் பிறகு இலங்கையில் பத்துக்கோர மரணங்கள் நடந்து விட்டன; எழபத்தைந்து பேர்கள் வரை காயமடைந்து விட்டனர்.

அதாவது மூன்று நாட்கள் கழிந்துவிட்டன!

அன்று சனிக்கிழமை, தோழிகள் இருவரும் யாழ்ப்பாணம் போய், போட்டோப் பிரதிகளை எடுத்துக் கொண்டு திருப்பி வந்தார்கள். வரும்போது தங்கமலர் ஏதோ ஒரு விஷயத்தை அழுக்கி வைத்துக் கொண்டு அதன் சாயலை விஷமச் சிரிப்பாசச் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். ‘என்ன சங்கதி? என்ன சங்கதி?’ என்று பூவழகி இரண்டு மூன்று தரம் கேட்டாள். ‘ஒன்றுமில்லை’ என்று தங்கமலர் மழுப்பினாள். பிறகு ‘வீட்டுக்கு வா; சொல்கிறேன்’ என்றாள்.

தங்கமலர் தன்னுடைய வீட்டருகிலே இறங்காமல் பூவழகியுடன் இறங்கி அவருடைய வீட்டுக்குப் போனாள். அறைக்

குள்ளே போனதும் மேசை மேல் ஸ்ரான்டில் சொருகியிருந்த பூவழகியின் போட்டோவை எடுக்காள் பிறகு, தான் மறைத்து வைத்திருந்த ஒரு படத்தை எடுத்து அதில் சொருகி மேசை மீது வைத்துவிட்டாள். “பூ, படம் எப்படியிருக்கிறது!” என்றாள்.

பூவழகி பார்த்தாள். திறந்த கண்களை மூடமுடியாமல் பார்த்தாள்

அது சம்மந்தனின் போட்டோ!

“இது என்ன தங்கம்!” என்று கேட்ட பூவழகியின் குரலில் வெறும் பயம் மட்டுமல்ல, உள்ளே ஒரு மகிழ்ச்சியும் ஒளித்திருந்தது.

“கொலா? செரியலில்லையா? உனக்கா? கொலா? செல்லின் சம்மந்தன்; ‘கலை வளி ஸ்ரடியோ’ வின் மரியாதையான்... என் போழி ஒருக்கியின் உள்ளத்திலே...”

“போதும், போதும். உன்னுடைய ஆலாபனையை நிறுத்தித் கொள்... அது சரி தங்கம், இது உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது?” என்று பூவழகி கேட்டாள்.

“திருடினேன்!” என்று பளிச்சென்று ஒரேவார்த்தையில் பதில் சொன்னாள், தங்கமலர், பிறகு “எனக்காகவல்ல;..... உனக்காகக்கண்ணே

உனக்காக!'' என்று இராகம் இழுத்துச் சிரித்தாள்.

''யாராவது பார்த்திருந்தால் எப்படியிருக்கும்? ... நீ பெரிய மோசம்!'' என்று தோழியைக் கண்டித்தாள் பூவழகி.

''நீ பெரிய பயந்தாங்கொன்னி ... சும்மா மனசுக்குள்ளேயே நினைத்து ஆசைப்பட்டால் போதுமா? எல்லாம் காரியத் தோடு தான் செய்திருக்கிறேன். இனி திங்கட்கிழமை வருவேன். ஏகரவது புதினமிருந்தால் சொல்லு'' என்று சொல்லிவிட்டு தங்கமலர் போய்விட்டாள்.

அவள் போனதும் பூவழகி கதவைச் சாத்திவிட்டு ஒடிப் போய் சம்மந்தனுடைய படத்தைக் கையில் எடுத்தாள். அப்படி திருப்பிப் பார்த்தாள்; இப்படித் திருப்பிப் பார்த்தாள். 'அவருடைய கண்ணும், பார்வையும், தலை இழுப்பும், கள்ளச்சிரிப்பும், ஆண்பார் ஆணை!' என்று; மனதுக்குள் செல்லம் கொஞ்சினாள். பிறகு

★ ★

திங்கட்கிழமை பூவழகிக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது சம்மந்தன் எழுதியிருந்தான்.

''என் அன்பே,

உமக்குக் கடிதம் எழுதலாமா எழுதலாமா என்று ஆசைக்கும் பயத்துக்கு மிடையே திண்டாடிக் கொண்டு இருந்த எனக்கு, சனிக்கிழமை நீர் செய்த துணி

கரமான வேலையால், உறுதி வந்துவிட்டது. அந்த ஸ்ரான்டி லிருந்த என்னுடைய படத்தை எடுத்துக்கொண்டு உம்முடைய படத்தை அதில் வைத்துச் சென்றால்லவா? உமது மன விருப்பத்தை எவ்வளவு நுட்பமாகத் தெரிவித்திருக்கிறீர்!

சில நாட்களாக எனக்கு எந்த நோமம் உமது எண்ணந்தான். எத்தனையோ பெண்கள் வங்கி ருர்கள், போகிறார்கள். அவர்களுள் உம்மைப் பற்றி மட்டுமே என் சித்தனை செல்வகை நினைத்து ஆச்சரியப் பட்டிருக்கிறேன் இரு வருடைய கருத்தும் ஒரு மிக்த போதுகான் இப்படி ஒரு மனநிலை ஏற்படும் போலிருக்கிறது!

இப்போது என்ன எழுதுவதென்று தெரியாமல் ஒரே மகிழ்ச்சிக் குழப்பமாக இருக்கிறது. நான் மாமா வீட்டுக்கு வரும்போது உமது வீட்டுக்கும் வரலாமா? எவ்வளவோ கதைக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

அன்பான பதிலை மிக ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உமது
சம்மந்தன்.

கடிதத்தைப் படிக்கப் படிக்கப் பூவழகி மேலே மேலே பறந்து கொண்டிருந்தாள். ஒரே பளகம்! திரும்பத் திரும்பப் படிக்கிறாள், படிக்கிறாள், அவன் என்ன தோறும் கவிதையா எழுதியிருக்கிறான்?

தங்கமலர் வந்தாள். முதலில் வெகு நேரம் கடிதம் வந்த விஷயத்தைப் பூவழகி மறைத்து விட்டுக் கடைசியில் ஒரு மாதிரி ஒப்புக் கொண்டாள். ஆனாலும் அந்தக் கடிதத்தைத் தங்கமலருக்குக் காட்டவேயில்லை! பரவாயில்லை. நீ எனக்கு அதைக் காட்ட வேண்டாம். ஆனால் ஒழுங்காக உடனே ஒரு பதில் எழுதிப் போட்டுவிடு. பாவம், அவர் தபாற்காரன் வரும் வழி மேல் விழி வைத்துக் கொண்டிருப்பார்'' என்றாள் தங்கமலர்.

பதிலா? எல்லாம் யோசித்துப் பார்த்துச் செய்யலாம்? என்று பூவழகி இழுத்தாளே தவிர, அன்றைய தினமே பதில் கடிதம் தயாரித்து அனுப்பிவிட்டாள்.

இப்படியாகத்தானே இவர்களது காதல் நாளொரு கடிதமும் வாரமொரு சந்திப்புமாக வளர்ந்து கொண்டு வருங்காலத்திலே,

பூவழகியின் தகப்பனார்—

உங்களுக்குத் தெரியுமே, முன்பு அரசாங்கத்திலே இளைப்பாறி இருப்பவர், இப்போது நல்ல புரம் கிராமச் சங்கத் தலைவராக இருக்கிறவர், திருவாளர் நல்ல சிவம்பிள்ளை- அவர்தான் பூவழகியின் தகப்பனார். புகழ்ச்சிக்காகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. மிகப் பெரிய பணக்காரர் என்று சொல்லாவிட்டாலும் அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் கொஞ்சம் பெரிய மனிதர் என்று பெயர் வழங்கியவர். பூவழகி அவருக்கு

ஒரே பிள்ளை. அதனால் செல்லப் பிள்ளையும்.

இவ்வருடம் பூவழகிக்கு எங்கேயாவது ஒரு நல்ல இடத்தில் திருமணத்தை முடித்து விட வேண்டுமென்று நல்லசிவம் தீர்மானித்துக் கொண்டார். இரண்டொரு இடத்தில் பேச்சு வார்த்தைகளும் நடக்கத் தொடங்கின.

பூவழகிக்கு இது தெரிய வந்ததும் பகீரென்றது. எவ்வளவு தான் செல்ல மகளானாலும்

'அப்பா, நான் மிஸ்டர் சம்மந்தனைக் காதலிக்கிறேன். அவரைத்தான் திருமணம் செய்து கொள்வேன்' என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு வளர்ச்சி பெறாத பேதம், என்ன செய்வாள்? நெஞ்சுக்குள்ளே குமைந்து குமைந்து வேதனைப்பட்டாள்.

இவள் வேதனைப்படுவது தங்கமலருக்கு எப்படியோ மணத்துவிட்டது. அவள் ஓடோடியும் வந்தாள்,

''நீ ஏன் யோசிக்கிறாய் பூ? எல்லாம் ஒழுங்காக நடக்கும் சம்மந்தனைப் பற்றி எல்லா விபரங்களும் நான் விசாரித்து வைத்திருக்கிறேன். அவருடைய தமக்கை ஒருத்தி எங்களுடைய சொந்தத்துக்குள் கல்யாணம் முடித்து மலாயாவும் இருக்கிற சாதி, சமயம், பொருள், பண்டம், அறிவு, அழகு எல்லா விதத்தாலும் உனக்குச் சம்மந்தன் மிகப் பொருத்தமானவர்தான். எப்படியாவது உன் அப்பாவுக்குத் தெரியப்படுத்திவிட்டால் அவரே பேசிச் செய்து

வைப்பார் ...' என்றான் தங்க மலர்.

“அப்பாவுக்குத் தெரியப் படுத்துகிறது! என்னால் முடியவே முடியாது!” என்றான் பூவழகி.

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே!” என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கமலர் போனான்.

“தங்கம், உன்னுடைய மனசு தங்கம்!” என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டான் பூவழகி.

தங்கமலர் சொன்ன மாதிரியே செய்துவிட்டான். பூவழகியின் பக்கத்து வீட்டிலிருந்த எழுத்தாளர் சிற்றம்பலத்தின் மனைவி மங்கையற்கரசியைத் தங்கமலருக்குத் தெரியும். மங்கையற்கரசி மூலம் சிற்றம்பலத்துக்குப் பாய்ச்சி, சிற்றம்பலத்திலிருந்து நல்லசிவத்துக்குப் போக விட்டான் செய்தியை. ஏழுத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை என்பார்களே, அப்படி!

ஒரு வார காலமாக நல்லசிவம் இதே வேலையாகத் திரிந்தார். ‘சம்மந்தனைப் பற்றிய விபரங்கள் திருப்தியாக இருந்தன. போட்டோ எடுக்கிற சாட்டில் ஒருநாள் கலைஞர் ஸ்ரீடியோவுக்குப் போய் சம்மந்தனைப் பார்த்தார். அவனைப் பிடிக்காமலிருக்குமா? ஸ்ரீடியோவை நோட்டம் பார்த்தார். இருபத்தையா யிரமாவது பெறும் என்று மதிப்புப் போட்டார். வீட்டுக்கு வந்ததும் பூவழகியைக் கூப்பிட்டு,

“பார்த்தால் பூனை மாதிரியிருக்கிறது; நீ சரியான ஆளடி. பிடித்தாலும் பிடித்தாய் புனியங்கொம்பாகப் பிடித்திருக்கிறாயே!” என்று கேலி செய்தார். “போங்களைப்பா!” என்று வெட்கமும் மகிழ்ச்சியும் துள்ளக்கூறி விட்டுப் பூவழகி உள்ளே ஓடினாள்.

பிறகு மிக விரைவாகக் காரியங்கள் நடந்தன. பூவழகிக்கு நாற்பதினாயிரம் ரூபா பெறுமதியான வீடு வளவும், பதினையாயிரம் ரூபா ரொக்கப் பணமும், ஐயாயிரத்துக்குநகையும்கொடுப்பதென்று பேசித் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால் முகூர்த்தம் வைப்பதற்கு மட்டும் இன்னும் ஐந்து மாதங்கள் காத்திருக்க வேண்டுமென்று சம்மந்தனின் தகப்பனார் கேட்டுக் கொண்டார். ‘மலாயாவில் இருக்கிற என்னுடைய மகள், தான் இல்லாமல் தம்பியின் கல்யாணம் நடக்கக் கூடாதென்று எழுதியிருக்கிறாள். அவள் ஆயத்தம் செய்து வந்து சேர நாலு மாதமாவது செல்லும். இப்போது கார்த்திகையா? மார்கழி, தை போனால், மாசி மாதம் கூடாது; பங்குனிக்கு நாள் வைக்கலாம்’ என்று. நல்லசிவம் ஒத்துக்கொண்டார்.

கல்யாணம் நிச்சயமானதும் சம்மந்தனுக்கும் பூவழகிக்கும் கட்டு அவிழ்த்துவிட்டது மாதிரி தான்,

‘பண்டாரநாயக்கா மாண்ட லென்ன, தகநாயக்கா ஆண்ட லென்ன, என்று காதலரிருவரும்

தாமும் தம்முடைய உலகுமாக இருந்தனர். பாவம் தங்கமலரைக் கவனிப்பாரேயில்லை!

இவர்கள் இப்படி இன்பமாக இருப்பது பிரமச்சாரி தகநாயக்காவுக்குப் பிடிக்கவில்லை போலும்! திடீரென்று அவர் பாராளுமன்றத்தைப் போட்டு உடைத்தார்.

ஆம், தேர்தல் வந்தது!

நல்லசிவம்பிள்ளை போகிற வர்களிடமெல்லாம் தேர்தலைப் பற்றியே கதைக்கத் தொடங்கினார். “தேர்தலில் போட்டியிடுவதைப்போல் மடைமைத்தனம் வேறில்லை. உண்மையாகத் தன்னுடைய ஊருக்காகப் பாடுபடுகிறவன் பாராளுமன்றத்தில் போய் என்ன செய்யப்போகிறான்? கிராமச் சங்க விஷயம் வேறு பாராளுமன்றத்திலே பேரும், புகழும், இலஞ்சமும், கட்சி வெறியுந்தானே கண்ட மிச்சம்!” என்பார்.

சில சமயம் “ஒரு படிப்போ, அறிவோ, அந்தஸ்தோ இல்லாத வெறுந் தடியன்களெல்லாம் கேட்கிறார்களே, இவர்களெல்லாம் நாட்டை ஆண்டால் நன்றியுத்தானிருக்கும்!” என்பார்.

நல்லசிவத்தின் உள்மனதுக்கும் உள்ளே ஒரு பாராளுமன்ற ஆசை கிடந்து நெளிவதை, சில கழுக்குக் கண்காரர்கள் கண்டு கொண்டார்கள். விடுவார்களா!

“ஐயா, உங்களைப் போன்ற ஆட்கள் கட்டாயம் கேட்க வேண்டும்!” என்றார்கள்.

“சேச்சே!” என்று சொல்லி அவர் சிரித்தார். அடி மனத்திலே கிடந்து தெரிந்த அந்த ஆசையின் உருவம் அந்தச் சிரிப்பிலே தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“இதெல்லாம் பெரிய கோடி சீமான்கள் பார்க்க வேண்டியதில்லை. தேர்தல் என்றால் சம்மாவா? இல்லையில்லையென்றால் முப்பதினாயிரம் நாற்பதினாயிரமாவது வேண்டும். எங்கள் தரவளி ஆட்கள் இதிலே தலையிட்டால் நடுவழியில் கிடந்து மாய வேண்டும்!”

கிராமச் சங்கத்தில் ஏதாவது அலுவல் பெற வந்திருப்பவர் எப்படியாவது நல்லசிவத்தைப் ‘பிளீஸ்’ பண்ணுவதிலேயே கருத்தாக இருப்பார்.

‘ஐயா, நீங்கள் கேட்கிறதானால் அந்த மாதிரியெல்லாம் தேவையில்லை. ஆகக் கூடுதலாகப் பார்த்தாலும் ஒரு பத்தாயிரம் ரூபா போதுமென்னப் போதும். நீங்கள் ஒரு சதம் செலவழிக்கவில்லை என்றாலும் எங்களுடைய பக்கம் முழுவதும் உங்களுக்குத் தான். நீங்கள் மட்டும் ‘ஓம்’ ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள் கட்டுக் காகக்குக் கூட நானே நாலு ஐந்து பேரைச் சேர்த்துக் கட்டுகிறேன்” என்று தூபம் போட்டார்.

“சேச்சே” அப்படி ஒருவேளை நான் கேட்கிறதெல்லாம் வேறு ஆட்களை ஒரு சதம் கூடச் செலவழிக்க விடமாட்டேன். எனக்காகப் பாடுபடுவதுமல்லாமல் காதையும் செலவளிக்கலாமோ?”

என்றார் நல்லசிவம். பூவழகிக்குச் சேதனம் பேசி வைத்த பதினையா யிரத்தை விட, வங்கியில் கிடந்த இன்னொரு பத்தாயிரம் ரூபா அப் படியே உருண்டோடி வந்து அவருடைய நெஞ்சிலே கலகல வென்று சத்தமிட்டது.

ஒரு கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தார். “வென்றாலும் சரி, தோற்றாலும் சரி, ஆறுயிரம் ரூபா வுக்கு மேல் ஒரு சதம் செலவழிக்கிறதில்லை” என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். அடி மனத்திலே கிடந்து துடித்த ஆசை, வெளி மனத்திலே வந்து தாளம் போட்டது பிறகு பகிரங்கமாக வெளியிலே வந்து கூத்தாடத் தொடங்கியது,

பூவழகியின் திருமணம் பங்குனியில் வருகிறதே’ என்று ஒரு நிமிடம் யோசித்தார். ஒரு நிமிஷந்தான். பிறகு ‘தேர்தல் மார்ச் 19ம் திகதிதானே; பங்குனிக் கடைசி என்றால் ஏப்பிறில் மாதமாகிவிடும்- அது நடத்தி விடலாம்’ என்று சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டார்.

அடுத்த இதழில் தொடரும்

தை மாசத்தில் தேர்தலுக்குக் கட்டுப்பணம் கட்டியவுடனேயே, நல்ல சிவத்தின் தேர்தல் ஆசை பேராசையாக மாறி விட்டது!

ஆறுயிரமென்ன, பத்தாயிரமுமே போகட்டும்! பூவழகியின் திருமணம் முடிந்துவிட்டால் பிறகு எனக்கு ஏன் இந்தப் பணத்தை? சாகு முன்னர் ஒரு ‘எம்பி’ என்ற பெயரை எடுத்து விட வேண்டும்’ என்று நினைக்கலானார்.

தேர்தலுக்குப் பதினைந்து நாட்களுக்குக்கையில் இந்தப்பேராசை ஆவேசமாக மாறிற்று பத்தாயிரத்துக்குமேல் இன்னும் மூன்று நாலு ஆயிரம் கடன் வாங்க வேண்டுமென்று ஒடித்திரிந்தார். வசதியாகக் கிடைக்கவில்லை. பூவழகின் சேனப்பணம் பல்லைக் காட்டிச் சிரித்தது. “தேர்தல் முடியட்டும்; எங்காவது மாறிக் கொடுக்கலாம்’ என்று நினைத்துக் கொண்டு அதில் ஐயாயி ரத்தை எடுத்தார்.

இச்சஞ்சிகை புத்தூர் தமிழ் சங்கத்திற்காக இதன் வெளியீட்டாளரும் ஆசிரியருமாகிய திரு. மு. திருஞானசேகரம் அவர்களால் 121/4 மானிப்பாய் வீதி, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சுடரொளி அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

புத்தெழில் பொலிக

எம்மிடம் பாடசாலை உபகரணங்கள், அன்பளிப்புப் பொருட்கள், அழகுசாதனப் பொருட்கள் என்பவற்றை மலிவாக பெற்றுக்கொள்வதற்கும், பலவண்ண வாழ்த்து மடல்களுக்கும், தினசரிப்பத்திரிகை பெறவும்

அத்துடன்

பாட்டா பாதணிகள், பிளாஸ்டிக் பொருட்கள் எவா்சில்வர் பாத்திரங்கள், லேஸ், லாஸ்டிக் நூல்வகைகள், இவற்றை மலிவாகப் பெற்றுக்கொள்ளவும் நாடவேண்டிய ஸ்தாபனம்

வினாயகர் ஸ்ரோர்ஸ்
புத்தூர்.

புத்தெழிலை வாழ்த்துகின்றோம்

NEW SILINH O
Hairdressing Centre
Atchuvely.

நவநாகரீக ஆண், பெண் இருபாலாருக்குமான சிகை அலங்கரிப்பாளர்கள்

வாழ்த்துகின்றோம் புத்தெழிலை

சகல் ஆங்கில மருந்து வகைகளையும் மொத்தமாகவும்
சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்வதற்கும்
மற்றும் குழந்தைகளுக்கான பால்மா வகைகள்
ஓடிக்கோலன், பவுடர் என்பவற்றையும் நியாய
விலைக்கு பெற்றுக்கொள்ள நாடுங்கள்

சூரியா பார்மஸி

(பஸ் நிலைய முன்பாக)

அச்சவேலி.